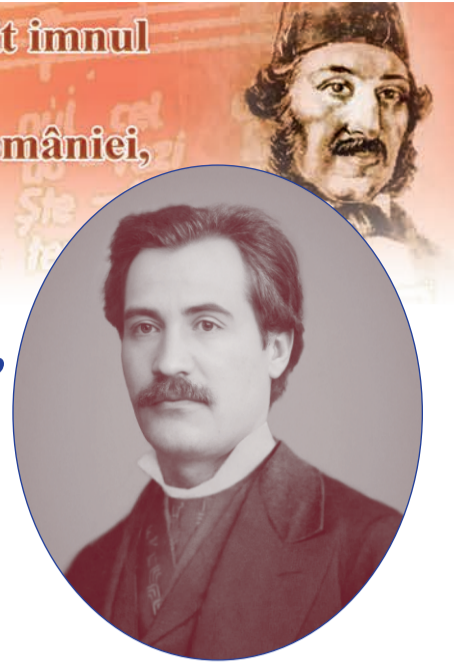

29 iulie 1848 - Andrei Mureșanu și Anton Pann ne-au dăruit imnul
„DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE!”

1990, Parlamentul a hotărât să devină imnul național al României,
sărbătorit în ziua de 29 iunie

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitatea!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Uniunea Ziaristilor
Profesioniști din România

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Anul XII
nr. 134-135
iulie - august
2026

Așa 'nălțat-a
Eminescu!...

Nicolae VASILE

Pagina 2

Creația lumii la
Eminescu și la Brâncuși

Ioan N. ROȘCA

Pagina 3

Che bella voce (IX)
ECOUL (II)

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

Paginile 8-9

Aspectul religios al științei
și raționalitatea credinței

Ioan STANCU

Pagina 20

Panaït Istrati, urmărit de
Poliția Politică Interbelică

Horațiu MĂNDAȘESCU

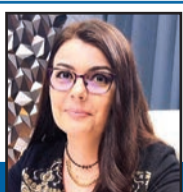
Pagina 21

Rebelul NASTY
la 80 de ani

Radu LEVÂRDĂ

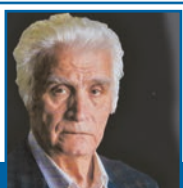
Pagina 22

Ordinul de protecție:
scutul legal al victimelor
violentei domestice din România (IV)

Avocat Daniela BĂDESCU

Paginile 23

COVER prezintă
cinci artiști

Vergil COJOCARU - COVER

Paginile 11, 12, 13, 14, 24

Oriunde ne-am afla pe **15 august**, se cuvine să înălțăm un gând pios
către cea care a dăruit lumii pe Fiul Domnului
cel care a venit în lume pentru a ne izbăvi.

Ne închinăm înaintea ta

FECIOARĂ MARIA

Navigatorii o poartă mereu în suflete, căci ea îi ocrotește pe mări
Întru cinstirea Fecioarei Maria, în această zi sărbătorim

ZIUA MARINEI

Așa 'nălțat-a Eminescu!...

Nicolae VASILE, editor senior

O altă pogorâre divină asupra lui Eminescu este cea de creator de geniu. Poate este cea mai conștientizată situație, dintre geniile cunoscute, pentru că aceasta emană direct din scrierile lui, fără a-l pune pe consumatorul de artă să facă eforturi de căutare a unor înțelesuri ascunse, uneori discutabile, cum se întâmplă în cazul multor pictori, sculptori etc. celebri. În exegeza artistică contemporană este îndeobște acceptat că artiștii de geniu sunt trimișii lui Dumnezeu pe pământ, deci au ceva intrinsec sfânt în sens teologic mai larg. Era Eminescu conștient de asta? Eu cred că da.

V-ați întrebat vreodată cui îi sunt adresate cele cinci scrisori, în niciun caz oamenilor, care de mult nu-l mai înțelegeau? Nu sunt acestea forme de dialog ale autorului cu divinitatea?

*„Lună tu, stăpân-a mării, pe a lumii boltă luneci/
Și gândirilor dând viață, suferințele întuneci;
Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioară,
/.../Câte frunți pline de gânduri, gânditoare le privești!
Vezi pe-un rege ce-mpânzește globu-n planuri pe un veac,
Când la ziua cea de mâine abia cuget-un sărac.../Deși trepte osebite le-au ieșit din urna sorții,
Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții;
La același șir de patimi deopotrivă fiind robi,
Fie slabi, fie puternici, fie genii ori neghiobi!”*. (Scrisoarea I)

Cine privește de sus la fel și pe rege, și pe sărac, și pe genii, și pe robi, și pe neghiobi? Ei bine, cu aceea intră Eminescu în dialog, acelora le trimite scrisorile în limbajul zeilor. Se zice că *arta este calea, iar artistul este mijlocul prin care Dumnezeu comunică cu oamenii*. Asta s-a și întâmplat.

*„De ce nu voi pentru nume, pentru glorie să scriu?/
Oare glorie să fie a vorbi într-un pustiu?/
Azi, când patimilor proprii muritorii toți sunt robi,
Gloria-i închipuirea ce o mie de neghiobi/
Idolului lor închină, numind mare pe-un pitic/
Ce-o beșică e de spumă într-un secol de nimic.../De-oi urma să scriu în versuri, teamă*

*mi-e ca nu cumva/ Oamenii din ziua de-astăzi să mă-nceap-a lăuda.
Dacă port cu ușurință și cu zîmbet a lor ură,
Laudele lor desigur m-ar mîhni peste măsură.”*. (Scrisoarea II)

În Scrisoarea III, pe un fond istoric, bine-cunoscut românilor din manuale, autorul strecoară o excepțională rugă către divinități: *„De din vale de Rovine/ Grăim, Doamnă, către Tine,
Nu din gură, ci din carte,
Că ne ești așa departe./ Te-am ruga, mări, ruga/
Să-mi trimiți prin cineva/
Ce-i mai mîndru-n valea Ta:
Codrul cu poienele,
Ochii cu sprîncenele;
Că și eu trimite-voi/
Ce-i mai mîndru pe la noi:
Oastea mea cu flamurile,
Codrul și cu ramurile,
Coiful nalt cu penele,
Ochii cu sprîncenele.
Și să știi că-s sănătos,
Că, mulțămind lui Cristos,
Te sărut, Doamnă, frumos“*.

Scrisoarea V începe cu Samson și se termină cu Dalila, într-un mod în care, în același dialog cu divinitatea, cere sprijin pentru păstrarea învățămintelor biblice. Vede în femeie posibila sursă de rupere a celor biblice, după ce mai contribuise la asta și la *Izgonirea lui Adam din Rai*:

*„Biblia ne povestește de Samson, cum că muierea,
Cînd dormea, tăindu-i părul, i-a luat toată puterea/
De l-au prins apoi dușmanii, l-au legat și i-au scos ochii,
Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii... /.../ Ș-o să-ți spuie de panglice, de volane și de mode,
Pe cînd inima ta bate-n ritmul sfînt al unei ode.../
Cînd vezi piatra ce nu simte nici durerea și nici mila -/De ai inimă și minte - feri în lături, e Dalila!”*

Încheierea scrisorilor arată încă o dată perenitatea mesajelor eminesciene, în limbajul

zeilor, poezia. Venite din Biblie, valabile în epoca în care au fost scrise, valabile și astăzi. „Stai departe de Dalila” este un sfat venit de la un dezamăgit în dragoste, din păcate, foarte valabil în prezent, când tinerii pun alte deziderate înaintea celor biblice, care spun: *„Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”* (Biblia, Geneza 1:28).

Are Eminescu caracteristicile unui sfânt?... Spun asta asistând la multiplele santificări din ultima perioadă, pentru personaje care au impregnat mult mai puțin istoria națională. M-am bucurat de acceptarea lui Ștefan cel Mare printre sfinți, deși percepțiile morale ancestrale ale poporului român sunt îndreptate în alte direcții. Dacă e să tratăm formal această problemă, el ar îndeplini una dintre condiții, adică aceea a facerilor de minuni. Eminescu a făcut trei minuni: *A trăit în mizerie fără să se murdărească; A suferit mult fără să se vaite; A fost genial fără să se laude.*

Eminescu divin!

*Eminescu,
dar cereșc
pentru neamul românesc!...
S-a angajat în a sa luptă,
pe orice fel de redută:
s-a opus,
n-a fost de ajuns,
a scris
și a fost proscris,
a iubit
și a fost jertfit.
Pentru a ne mântui,
Dumnezeu l-a trimis jos,
pe-al nostru Isus Cristos.
Nu am ascultat de el,
nu l-am ajutat de fel,
nu l-am știut apăra,
și s-a transformat în stea!...
Oare, am învățat ceva?...*

Artistul

*Cel ce păcătuiește,
mereu cu gândul,
mai rar cu fapta,
înșelându-și familia
cu munca și cu arta,
înlocuind adesea nevasta
cu muza, nu amanta,
urcă de multe ori
la Dumnezeu,
luând cu sine și pe alții,
cărându-i în sufletul său.
La-ntoarcere,
ceialți, veseli,
plutind laolaltă,
doar artistul suferă,
căzând de sus,
de fiecare dată.
Jos, nimic nou,
rămâne iar singur,
că-i vine să mai facă
un drum, doar dus,
la El, acolo sus,
nimic nu va mai lua cu el,
doar gândurile, pentru eter.*

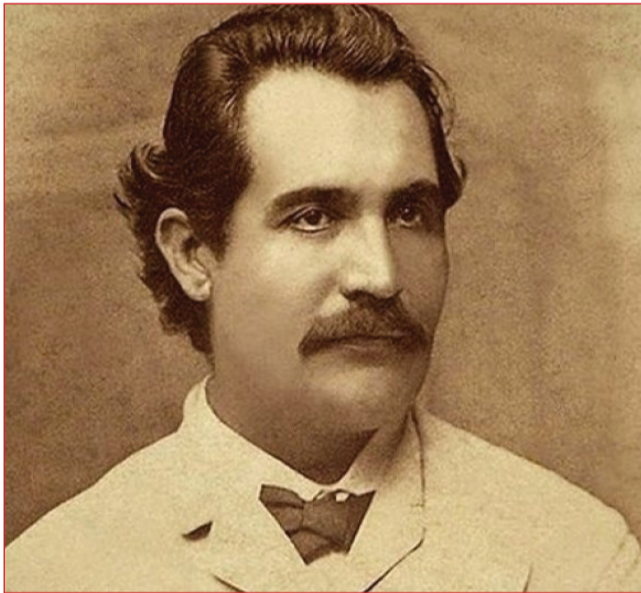

Creția lumii la Eminescu și la Brâncuși

Ioan N. ROȘCA

Nichita Stănescu afirma că cel mai frumos poem, de-ar fi în stare să-l scrie (dar nu l-a scris!), ar fi: Eminescu,/ Grigorescu,/ Enescu,/ Brâncuși. Cei patru creatori de geniu, care formează un adevărat careu de ași ai culturii române, au în comun faptul că, prin creațiile lor de diferite tipuri, au descoperit ceea ce este comun și essential în realitățile de tot felul, dincolo de aspectele lor concret-senzoriale.

În acest sens, ei au fost abstractori de esențe, dând la iveală esențele care se manifestă prin aparențe. În ce-i privește pe Eminescu și Brâncuși, aceștia sunt afini nu numai prin fondul comun tuturor, ci și, în mod particular, prin faptul că au abordat artistic un subiect de cea mai adâncă profunzime, prin care arta se îngemănează cu filosofia și teologia, și anume *Creția lumii*. Mai mult decât atât, în poezia și, respectiv, în sculptura consacrată subiectului amintit, ei au inculcat trei idei comune, și anume: 1) izvorul tuturor celor create este Spiritul Divin, 2) Dumnezeu creează lumea prin acțiune, 3) Creția divină este continuă.

La Eminescu descoperim ideile amintite în *Scrisoarea I* și în poemul *Luceafărul*. Primele două idei – despre Creator și începutul creației – le găsim în versurile cu care începe *Scrisoarea I* și care se aseamănă cu cele din *Imnul creațiunii* din epopeea indiană *Rig-Veda*:

*La-nceput, pe când ființă nu era, nici neființă
Pe când totul era lipsă de viață și voință,
Când nu s-ascundea nimica, deși tot era ascuns...
Când pătruns de sine însuși odihnea cel
nepătruns.*

*Fu prăpastie? Genune? Fu noian întins de apă?
N-a fost lume pricepută și nici minte să priceapă,
Căci era un întuneric ca o mare făr-o rază,
Dar nici de văzut nu fuse și nici ochi care să vază,
Umbra celor nefăcute nu-ncepuse-a se desface,
Și în sine împăcată stăpânea eterna pace!...
Dar deodat-un punct se mișcă...cel întâi și singur.
Iată-l*

*Cum din chaos face mumă, iară el devine Tatăl.
Punctu-aceia de mișcare, mult mai slab ca
boaba spumii,*

E stăpânul fără margini peste marginile lumii...

Prima idee: Factorul care începe să informeze haosul este un punct, prin urmare ceva lipsit de corporalitate, ceva incorporeal, spiritual. Punctul imaginat ca început al creației de către Eminescu este un simbol pentru Spiritul extracosmic, divin, adică pentru Dumnezeu, pe care, în spiritul creștinismului, poetul chiar îl numește Tatăl.

A doua idee: Dumnezeu creează prin mișcare, prin acțiune. Pentru a reda acțiunea, poetul afirmă că punctul *se mișcă și face* din haos mumă,

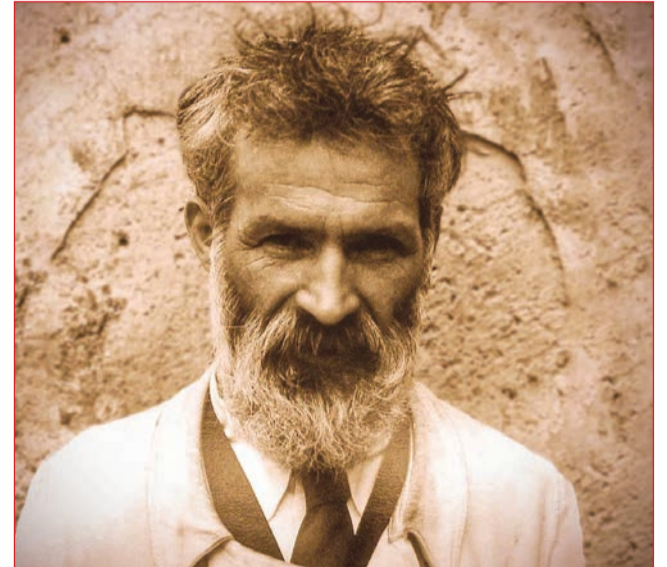
numindu-l chiar *punctul de mișcare*. În această privință, Eminescu se aseamănă cu Goethe care, în *Faust*, spunea că la-nceput a fost acțiunea și nu cuvântul, deoarece cuvântul e folosit ca să exprime un gând, iar gândul – ca să redea un act, o acțiune. Ne putem gândi și la concepția lui Aristotel despre primul mișcător nemișcat... Viziunea goetheană, ca și, putem adăuga, cea eminesciană, este una a activismului romantic, a creării, cel puțin în sfera umanului, prin acte, prin fapte, dar consider că această viziune nu se opune nici dogmaticii creștine potrivit căreia la început a fost Cuvântul, în măsura în care, cel puțin la nivel uman, act, gând și cuvânt constituie un tot, un întreg.

A treia idee eminesciană, despre creația continuă, este exprimată tot în *Scrisoarea I*, în versurile următoare celor introductive, în care poetul se referă la *colonii de lumi pierdute* sau *roiuri de lumi* care, odată născute, ajung să piară, astfel încât toate cele *reîncep eterna pace*, ceea ce înseamnă că ele reintră în starea inițială, de început absolut, din care se vor naște noi lumi atunci când Spiritul Absolut va reintra în mișcare. Aceeași idee a creării de noi lumi o întâlnim și în poemul *Luceafărul*, în care Eminescu afirmă că, în drumul său spre Creator, Hyperion traversează o zonă în care *Vedea ca-n ziua cea dentăi/ Cum izvorau lumine*, ceea ce înseamnă o reluare a creației, în altă parte din univers. Mai departe, refuzând cerința lui Hyperion de a-l lipsi de nemurire, Demiurgul afirmă: *Din sânul veșnicului ieri/ Trăiește azi ce moare./ Un soare de s-ar stinge-n cer/ S-aprinde iarăși soare.*

Toate cele trei idei – Dumnezeu drept Creator, acțiunea ca început al creației, creația continuă – le întâlnim și în opera sculpturală prin care Brâncuși a simbolizat începutul lumii. Modelând corpuri, Brâncuși și-a reprezentat elementul primordial sub forma unui corp, și anume a unui ovoid. El sculptat acest ou, cu dimensiunile de 30,5 x 51,1x30,5 cm. mai întâi în marmură în 1920 (aflat acum la Muzeul de Artă Modernă din New York), apoi în bronz lustruit, pe bază de marmură și stejar în 1924 (se află în colecția Musée National d'Art Moderne, la Centrul Georges Pompidou din Paris) și și-a intitulat opera chiar *Începutul lumii (The Beginning of the World)*.

Ideea nașterii lumii dintr-un ou care ar conține în sine sâmburii tuturor formelor de existență există în mitologia egipteană, dar Brâncuși o putea gândi plecând și de la folclorul românesc în care din ou se nasc și păsări măiestre și tot felul de ființe neobișnuite, încât oul însuși devine un obiect miraculos, divin. Oricum, logic și filosofic vorbind, întrucât semnifică ceva care există înaintea tuturor celor create și corporale, ovoidul creat de Brâncuși reprezintă, ca și punctul imaginat de Eminescu, ceva incret și incorporeal, deci Spiritul Absolut sau Dumnezeu. Un argument suplimentar al ideii că opera ovoidală brâncușiană denumită *Începutul lumii* simbolizează Spiritul

divin este acela că Brâncuși a folosit aceeași formă de ovoid și în alte opere ale sale, pentru a reda capul uman, care, la rândul lui, este sediu al spiritului uman. Din această categorie fac parte lucrările *Muza adormită* (în marmură în 1908 și în

bronz în 1910), care înfățișează capul adormit al baronesei Renée Irana Franchon, și *Domnișoara Pogany* (cu mai multe variante între 1912-1933), cu chipul tinerei ungueroaice cu același nume și cu ochi exoftalmici – tot o expresie a sufletului, de care sculptorul se îndrăgostise platonic. Artistul a reprezentat printr-un oval și chipul și expresia copilului nou născut. În lucrarea *Primul strigăt* (1917) întregul oval conturează numai capul copilului nou născut, cu globii ocular și gura întredeschisă, pe când în lucrarea asemănătoare, intitulată *Noul născut* (1920), aceeași formă ușor alungită include întregul corp de copil.

Revenind la sculptura *Începutul lumii*, a doua sa semnificație, aceea de creație divină prin mișcare rezultă din faptul că ovoidul lustruit este atât de fin polisat încât el devine o oglindă perfectă pentru privitorii care trec prin dreptul lui și îl admiră. Reflectată, mișcarea din exterior pare a proveni din interior și, deci, impresia foarte puternică, magică este aceea că Spiritul Absolut simbolizat de ovoid creează toate ființele și lucrurile din exterior. Am avut ocazia să admir *Începutul lumii* în bronz șlefuit la o expoziție omagială organizată la București cu multe lucrări aduse din străinătate, la 10 ani de la trecerea în veșnicie a genialului sculptor, și impresia indelebilă pe care o păstrez și acum este aceea că toți vizitatorii, cu întreaga sală cu tot, ieșeam din sculptura ovoidală.

Sculptura *Începutul lumii* sugerează și ideea de creație continuă prin faptul că privitorii care se reflect în oglinda de bronz șlefuit se văd ei înșiși cum apar și dispar, lăsând locul altor și altor vizitatori, pentru că aceștia se schimbă permanent. Imaginile care emerg din *Începutul lumii* și sunt înlocuite de altele ne reamintesc croirile de lumi eminesciene care vin din și reintră înveșnicie.

Din peste timp, Eminescu și Brâncuși se întâlnesc și cu noi prin creațiile lor geniale.

Medicina este o artă

Interviu realizat de **Cornelia Violeta POPESCU**, redactor Literar ing

Membri în consiliul director al Societății Române de Acupunctură Medicală și Medicină Integrativă (S.R.A.M.M.I.) și reprezentant al acesteia pe plan internațional; Membru fondator al Ordinului Practicienilor de Medicină Complementară și Alternativă din București; Lector în cadrul cursurilor de Medicină Integrativă, organizate de UMF „Carol Davila”, București și Spezialklinik Neukirchen, Germania, precum și de Medicină Cuantică, organizate de Ordinul Practicienilor de Medicină Complementară și Alternativă din București; Doctorand în Medicină Integrativă în cadrul International Quantum University for Integrative Medicine, SUA

Reporter Cornelia Violeta POPESCU: Stimate domnule doctor Ciprian Ene, ne-ați obișnuit, cel puțin în ultimii ani, să participați în calitate de organizator și speaker la diferite evenimente medicale, unele chiar internaționale, ca simpozioane, conferințe, webinarii, având ca tematică predilectă medicina cuantică, alternativă și integrativă. Ca promotor al medicinei cuantice și integrative, ați organizat chiar și tabere de studii în acest domeniu, destinate atât personalului calificat, cât și, poate în mod neașteptat, pacienților și tuturor celor care doresc să înțeleagă mai bine acest nou context și, mai mult decât atât, ați deschis o cale pentru o bună stare de sănătate a semenilor. Care este motivul care vă animă cu atâta interes, dublat de pasiune, spre acest tip de medicină, care, deși a apărut în lume de mai bine de 50 ani, se pare că abia acum prinde teren din ce în ce mai mult, nu numai în SUA, ci și în Europa și, bineînțeles, în România?

Dr. Ciprian ENE: Este adevărat că medicina cuantică și integrativă sunt încă în stadiul de pionierat, fiind practicate în institute de cercetare și clinici private europene. În România, se dezvoltă la nivelul unor clinici private, majoritatea conectate cu Societatea Română de Acupunctură și Medicină Integrativă, Societatea Română de Homeopatie, Societatea Științifică Română de Oxigen - Ozono - Terapie. Dar înțelegerea importanței abordării medicinei cuantice integrative la nivelul întregii populații se impune ca o necesitate absolut reală, aceasta asigurând instrumentarul pentru determinarea cauzelor bolilor și prevenirea lor.

Reporter C.V.P.: Ați afirmat la Congresul Internațional RO- INMED 2025, ediția a IX-a, organizat de S.R.A.M.M.I. și S.R.H., în nov. 2025 la Predeal, că „medicina este o artă”! Surprinzătoare afirmație pentru un medic! V-aș întreba care este baza acestei sintagme?

Dr. C. Ene: Arta, în sensul larg, se referă la cunoaștere, experiență, abilitate și creativitate, componente pe care medicina cuantică și integrativă se bazează și le dezvoltă. Personal, am aprofundat cunoașterea specializată în domeniul medicinei cuantice și medicinei integrative la UMF- București, UMF- Cluj-Napoca și Universitatea Titu Maiorescu-București, iar experiența am dobândit-o atât în sfera alopata - în cadrul celor 10 ani ca medic chirurg format în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București, fiind adept al abordului minim-invaziv (laparoscopic, robotic) – cât și în

sfera complementară, în paralel, având peste 15 ani de activitate ca medic coordonator al Clinicii Quantum Therapy din București. Creativitatea este esențială nu numai în artă, ci și în investigarea și tratarea pacientului: este important să avem inspirație în conducerea unei anamneze cât mai complete, din care să încercăm să extragem deja informații despre posibilele cauze profunde ale bolilor, să prioritizăm analizele/evaluările cele mai utile și apoi să reușim să asociem într-un mod coerent - și în final eficient! – metodele, căile, procedurile de tratament, mai cu seamă că acesta trebuie să fie unul personalizat, individualizat pentru fiecare pacient în parte, și nu conform unui protocol general atribuit bolii, confundată adesea cu simptomele. Astfel, medicina nu este un act mecanic și nu poate fi înlocuită de A.I. sau practică de roboți...

Reporter C.V.P.: Să ne amintim că prin anii 1970, academicianul român Eugen Macovschi, biochimist, între altele și discipol al lui Emil Racoviță, a formulat teoria biostructurală a materiei vii, prin care a identificat cele trei structuri principale ale materiei vii: fizică, biosică și noesică, natura energetică a acestora făcând diferența față de materia nevie. În acest context, vă rugăm să explicați principiile medicinei cuantice, un domeniu subtil, mai puțin înțeles.

Dr. C. Ene: Conceptul de medicină cuantică are un trecut interesant, oarecum în paralel cu cel al fizicii omonime. De la Max Planck, care emis ideea de cuantă, până în zilele noastre au fost mulți cercetători care au încercat să translateze principiile fizicii în medicină, printre aceștia biofizicianul german Fritz Albert Popp, pasionat – la fel ca Prof. Traian Stănculescu cu care a și colaborat – de studiul biofotonilor ca emisie spontană de lumină de intensitate scăzută a tuturor sistemelor vii. Astfel că, medicina cuantică, integrând astfel de principii, poate identifica și trata adevăratele cauze ale bolilor, adică anomaliile biopatogene apărute în câmpurile energetice ale organismului și nu efectele acestora, identificate ca simptome. Metodele proprii, non-invazive de evaluare, alături de analizele biochimice sau cele imagistice, pot completa înțelegerea asupra funcționalității organismului uman prin multiplele informații înregistrate și interpretate.

Terapiile cuantice, de asemenea non-invazive, stimulează capacitatea de autovindecare a sistemelor vii, la nivelul celular și al întregului organism, mobilizează mecanismele proprii

de apărare, reglând procesele biochimice și schimburile de energie și informație între celule, oferind soluții utile de echilibrare chiar și în cazul bolilor considerate anterior ca incurabile. Medicina cuantică, parte integrantă din medicina integrativă, atinge nivelul definit prin sintagma „state of theart”, fiind bazată pe tehnologia de ultimă oră, prin care se asigură o prevenție reală, personalizarea tratamentului și intervenția rapidă la fiecare pacient. În consecință, crește eficiența întregului proces terapeutic, considerată drept criteriul de bază pentru orice gen de medicină.

Reporter C.V.P.: Vă rugăm să precizați care sunt terapiile specifice medicinei cuantice.

Dr. C. Ene: Acest capitol este foarte ofertant la ora actuală, există anumite terapii „generale” care produc o echilibrare de ansamblu prin aplicarea unor unde electro-magnetice, (în urma unor evaluări prealabile care indică unde și cum trebuie acționat), de susținere a metabolismului celular și sistemului imunitar; putem obține chiar și anumite efecte de detoxifiere (de exemplu, cu ajutorul undelor infraroșii din spectrul îndepărtat – far infrared). Alte terapii sunt mai specifice, de exemplu, aplicarea unui laser de intensitate joasă (Low-Level Laser Therapy) poate produce o fluidizare a sângelui sau există aparate care stimulează microcirculația prin deschiderea vaselor mici (arteriole și capilare), ceea ce crește practic eficacitatea oricărei alte forme de tratament. Exemple pot fi multe, aproape în fiecare zi se descoperă ceva nou în acest domeniu, iar aceste modalități terapeutice, asociate celor deja consacrate – Fitoterapia, Homeopatia etc. – pot avea o eficiență remarcabilă.

Reporter C.V.P.: Vă rugăm să definiți medicina integrativă.

Dr. C. Ene: Medicina integrativă, conform definiției Organizației Mondiale a Sănătății, este conceptul care combină terapiile medicale alopate cu terapiile medicinei complementare și alternative, pentru care există dovezi științifice, siguranță și efecte terapeutice demonstrate.

Medicina integrativă are la bază viziunea holistică a sistemelor tradiționale - medicina chineză, ayurveda etc. - care consideră organismul uman ca un întreg format din trup, minte și suflet și prin urmare, dezechilibrele acumulate în timp, la nivelurile subtile din organism, adică energetic, emoțional și metabolic, reprezintă adevăratele cauze ale bolilor, instalate cu un anume timp înaintea oricăror simptome vizibile.

Reporter C.V.P.: Vă rugăm să amintiți terapiile specifice medicinei integrative.

Dr. C. Ene: În Medicina Integrativă sunt mai multe capitole din care medicul poate selecta cele mai bune opțiuni terapeutice pentru fiecare pacient în parte: printre aceste capitole regăsim Fitoterapia – cu multe studii la ora actuală, Nutriția – pe care o aplicăm la fel, personalizat, Mind-Body Medicine – un concept de mare actualitate și cu multe terapii eficiente, totodată, Lifestyle Medicine – un capitol la fel de important și, sigur, și această Medicină Cuantică modernă care practic oferă un liant între toate celelalte, explică, de exemplu, mult mai clar modul de acțiune al Homeopatiei și, în același timp, creează o punte și cu medicina alopata – mai ales prin acest capitol mai nou, Laserterapia. Ca exemplu și de liant între tradițional și modern avem acum Laser-Acupunctura, aceeași metodă străveche dar cu fotoni coerenti aplicați în punctele respective. Rolul cel mai important al medicului modern este acela de a selecta cele mai bune variante dintre toate aceste metode și de a le combina sinergic, de a personaliza și a eficientiza, de a cerceta și a inova.

Reporter C.V.P: Ați amintit anterior de oncologia integrativă și neurofeedback. Vă rugăm să explicați în ce constau aceste metode de terapie integrativă, care încep să câștige teren și în România.

Dr. C. Ene: Oncologia integrativă este definită de Societatea pentru Oncologie Integrativă (SIO) din SUA ca fiind un domeniu de îngrijire a cancerului centrat pe pacient, bazat pe dovezi, care utilizează practici mentale și corporale, produse naturale și/sau modificări ale stilului de viață din diferite tradiții, alături de tratamentele convenționale pentru cancer, urmărind optimizarea sănătății, a calității vieții și a rezultatelor clinice pe parcursul întregului tratament de îngrijire a cancerului.

Neurofeedbackul este tratamentul neurofiziologic revoluționar, bazat pe antrenarea undelor cerebrale, în realitate, un proces de „învățare” neuronală, prin care se optimizează activitatea creierului, fără medicamente sau substanțe ce pot avea efecte secundare, validat în tratamentul unor afecțiuni neurologice și psihologice, precum anxietate, ADHD (tulburare de deficit de atenție și hiperactivitate), traume, epilepsie, adicții, depresie, tulburări de somn, autism, cât și în creativitate și optimizarea performanțelor.

Ambele sunt niște idei cât se poate de necesare, aceste patologii – atât cele oncologice, cât și cele neurologice – reprezentând un mare challenge al medicinei moderne.

Reporter C.V.P: Încerc să vă citez din nou, aducând în prim plan o afirmație extrasă din comunicarea dvs. de specialitate, susținută la congresul internațional amintit: „Medicul trebuie să fie mai aproape de om, de natură și de Dumnezeu”. Ați mărturisit atunci că acesta este crezul soției dvs., dr. Silvia Ene, din care amândoi v-ați făcut o adevărată misiune personală. Cum materializați în practica profesională acest scop atât de nobil?

Dr. C. Ene: Această paradigmă ilustrează tocmai esența medicinei cuantice și integrative despre care tocmai am vorbit, referindu-se la abordarea holistică prin care se postulează că trupul, mintea și spiritul sunt interconectate și trebuie să fie în armonie între ele, precum și cu întreaga creație, pentru asigurarea unei stări de sănătate optime. De aceea, medicina care suprapune știința, natura și credința poate deveni

o artă și în același timp poate oferi soluții reale.

Medicina cu adevărat aproape de om se bazează pe multă empatie, dar și pe cunoaștere și responsabilitate în egală măsură, punând în centrul atenției pacientul ca ființă individuală și nu boala, pe respectul față de natură prin integrarea unor remedii naturale, a unui stil de viață sănătos și, nu în ultimul rând, pe efectele benefice și sinergice în procesul de vindecare ale împărtășirii unei laturi spirituale atât a pacientului, cât și a medicului, toate aceste aspecte fiind dovedite prin măsurători specifice, profesionale. Acest gând ne-a condus spre inițiativa de a organiza anual Holistic Science Retreat, ca o extensie a activității din cadrul Centrului de Medicină Integrativă Quantum Therapy, unde, alături de colegii noștri din diferite specialități, avem ocazia să comunicăm participanților diferite informații medicale importante, dar într-un limbaj accesibil, în mijlocul naturii, timp de o săptămână.

Reporter C.V.P: În mod logic, practicarea medicinei cuantice și integrative ar trebui să conducă spre rezultate remarcabile, sau, poate, chiar peste așteptări, depășind limitarea medicinei alopate prin abordarea de protocoale fixe. Vă rugăm să ne oferiți câteva exemple în acest sens.

Dr. C. Ene: Desigur! Împărtășim rezultatele noastre în diferite publicații și evenimente – cum ar fi Congresul Național de Medicină Integrativă, un eveniment anual, deja de tradiție și cu participare internațională în ultimii ani. Afecțiuni de obicei greu sau imposibil de tratat,

cum ar fi alergiile, bolile autoimune (tiroidită, psoriazis) sau cele neurodegenerative, care au și acestea o componentă autoimună (Scleroza Multiplă dar și Parkinson, Alzheimer) sau chiar cele oncologice, ajunse și în stadiul cu metastaze, și-au găsit rezolvarea sau cel puțin o ameliorare semnificativă.

S-a dovedit astfel că etapa inițială - oferită de Medicina Cuantică - de echilibrarea biocâmpului, mai ales prin terapiile electromagnetice/energetice, este o condiție fundamentală pentru producerea efectelor benefice, deoarece restabilirea stării de coerență, de electrostazie a pacientului precede, de obicei, și creează condițiile pentru echilibrarea parametrilor biochimici/fiziologici (homeostazie) și a celor anatomici/structurali.

Recent, am lansat la Târgul de carte Bookfest București, din iunie 2026, volumul intitulat „Medicina Integrativă pe înțelesul tuturor”, la Editura Coresi, București, în colaborare cu dr. Silvia Ene. În capitolul „Intervenții terapeutice sinergice personalizate - Rezultate clinice”, veți putea găsi răspunsuri la această întrebare, cu exemple din cazuistică, pe cât de diferite și dificile, pe atât de remarcabile privind rezultatele. Este prima carte de acest gen, cu autori români, apărută în România.

Reporter C.V.P: Vă felicităm pentru această carte, domnule dr. Ciprian Ene, și vă rugăm să faceți câteva recomandări pentru asigurarea și menținerea sănătății de-a lungul vieții.

Dr. C. Ene: Prevenția este dezideratul de la sine înțeles al Medicinei Integrative. O bună informare medicală, identificarea la timp a unor cauze și oprirea la timp a unor excese, o nutriție sănătoasă și un

stil de viață sănătos, echilibrarea sistemului imunitar, precum și a componentei emoționale sunt esențiale. Nutriția se asociază cu o bună detoxifiere, cunoscut fiind faptul că bolile neurodegenerative sunt provocate de toxine și metale grele. De asemenea, disbioza intestinală, adică dezechilibrul florei microbiene din tractul digestiv (microbiomul intestinal), conduce la probleme de malabsorbție, boli metabolice, boli autoimune, afecțiuni neurologice, afecțiuni cardiovasculare, infecții recurente, complicații în sarcină și chiar la afecțiuni oncologice. În cazul patologiilor avansate, identificarea adevăratelor cauze, unde medicina cuantică se impune, precum și îndepărtarea factorilor cauzali, asigură rezultatele dorite în terapiile individualizate. Aș încheia optimist, amintind din înțelepciunea lui Petre Țuțea: „Medicina este arta vindecării, care teoretic nu are nicio limită.”

Reporter C.V.P: Înainte de a vă mulțumi pentru acest interviu, vă propun, domnule doctor, să începem împreună, chiar de acum, cu o bună informare medicală. Și de aceea, vă invit să susțineți un serial medical în paginile acestei reviste, care să poarte exact titlul cărții dvs. „Medicina Integrativă pe înțelesul tuturor”.

Dr. C. Ene: Cu multă plăcere! De acord! Va mulțumesc pentru o asemenea invitație! Să ne revedem sănătoși și să reușim să realizăm și un astfel de proiect extrem de interesant și de util!

Excelență scenică și jurnalistică:

Actrița Daniela Bădescu, premiată la Festivalul Național de Teatru „Eusebiu Ștefănescu”

Excelență scenică și jurnalistică: Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR) celebrează o nouă reușită de excepție în spațiul cultural românesc. În perioada 13-15 iunie 2026, Municipiul Câmpina a devenit capitala teatrului independent și de amatori, găzduind cea de-a II-a ediție a prestigiosului Festival Național de Teatru „Eusebiu Ștefănescu”. Evenimentul, recunoscut deja pentru exigența juriului și nivelul ridicat al competitorilor, a adus o confirmare a valorii artistice pentru actrița și jurnalista Daniela Bădescu din București. Aceasta a fost recompensată cu Premiul al III-lea la secțiunea Monolog, în urma unei competiții strânse și extrem de disputate, care a reunit talente remarcabile din toate colțurile țării.

Caragiale, readus la viață cu aplomb și autenticitate

Daniela Bădescu a cucerit publicul spectator și membrii juriului festivalului printr-o prezență scenică magnetică. Artista a oferit o interpretare memorabilă, plină de „inspirațiune”, sensibilitate și un aplomb debordant, dând viață monologului Ziței din celebra piesă „O noapte furtunoasă” de I.L. Caragiale. Cu o tehnică impecabilă și o trăire autentică, ea a reușit să pună în valoare geniul caragialesc, adaptat subtil sensibilității contemporane, smulgând ropote de aplauze din partea asistenței.

Tradiția succesului: Un istoric legat de festival

Această importantă distincție individuală nu este una izolată, ci vine să completeze un istoric de succes strâns legat de evoluția acestui festival. La ediția inaugurală de anul trecut, Trupa de Teatru „AGIR ImpACT Art” – activând într-un solid și constant parteneriat media cu Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR) – a urcat tot pe treapta a treia a podiumului. Atunci, succesul a fost obținut la secțiunea spectacole cu piesa „Ioșca, Sică și Mitică”, scrisă de **Nicolae Vasile**. Din distribuția de succes de la acea vreme a făcut parte și **Daniela Bădescu**, evoluând pe scenă alături de colegii săi de trupă: **Mariana Anghel**, **Ion Lorinczi**, **Viorel Speteanu**, **Cristian Zaharia** și **Daniel Neagu**, cel din urmă semnând și regia.

Legătura puternică și sinergia artistică dintre actriță și trupă s-a menținut la cote înalte și la ediția din acest an. Formația teatrală a fost prezentă la Câmpina cu un nou proiect ambițios: spectacolul „Scara fără sfârșit”, o piesă

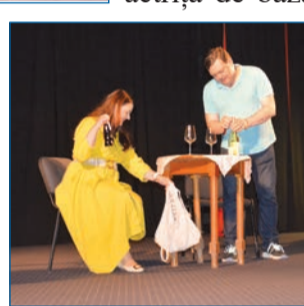
semnată de același autor prolific, **Nicolae Vasile**. Această punere în scenă, complexă, a fost coordonată cu profesionalism de **Mariana Anghel** și realizată cu o dăruire exemplară de o distribuție sudată, alcătuită din actorii **Mariana Anghel**, **Daniela Bădescu**, **Ion Lorinczi**, **George Vlaicu** și **Daniel Neagu**. Prezența lor a confirmat încă o dată standardele înalte pe care această echipă le impune în peisajul teatral. Daniela Bădescu, pe care colegii de scenă și jurnaliștii din cadrul UZPR o felicită cu mândrie cu această ocazie, demonstrează o polivalență profesională și umană cu totul remarcabilă. Ea reușește să îmbine cu succes o carieră juridică riguroasă cu o activitate profundă, intensă și neobosită în sferele culturii și ale jurnalismului de calitate. Implicarea sa instituțională este una profundă: este membră activă a filialei Cronica Timpului din cadrul UZPR,

actriță de bază în trupele Teatrul Nostrum'25 - UZPR și Cercul de Teatru AGIR ImpACT Art. Pe lângă activitatea sa teatrală, Daniela Bădescu își pune amprenta și asupra cuvântului scris, deținând funcția de redactor-șef adjunct al revistei „Cronica Timpului”, o publicație de prestigiu editată sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. Noul succes obținut pe scenă întregeste activitatea sa din cadrul Uniunii.

„Suntem deosebit de bucuroși că prezența noastră la ambele ediții ale festivalului a fost primită cu entuziasm și recunoscută prin premii valoroase. Adresăm calde felicitări tuturor participanților și organizatorilor care au transformat municipiul Câmpina, pe parcursul celor trei zile, într-un veritabil pol al culturii și artei teatrale”, a declarat Daniela Bădescu.

George VLAICU

Armonii eminesciene

O seară de gală la Foaierul Sălii Dalles, unde muzica lirică și poezia de geniu au reunit artiști din generații și spații culturale diferite

Foaierul Sălii Dalles s-a transformat recent într-un veritabil salon interbelic, redevinând epicentrul efervescentei artistice bucureștene prin evenimentul „Seară Eminesciană”. Inițiat de Centrul Metropolitan de Educație și Cultură „Ioan I. Dalles” în parteneriat cu Primăria Capitalei, proiectul a oferit o perspectivă proaspătă asupra clasicismului literar, demonstrând că poezia de geniu nu își pierde niciodată actualitatea atunci când întâlnește marea muzică.

Întregul eveniment a fost moderat cu o distincție aparte de **Mona Dobrișan**, actriță consacrată și extrem de apreciată de publicul bucureștean și din întreaga țară. Cu o prezență scenică impecabilă, ea nu doar că a ghidat publicul pe parcursul serii, ci a și oferit întregului spectacol o coeziune teatrală de înaltă clasă.

Amfitrioana muzicală a serii a fost soprana **Arlinda Morava**, o personalitate complexă a cărei biografie artistică demonstrează cum cultura dărmă granițe geopolitice. Stabilită în România încă din perioada studiilor, artista de origine albaneză a asimilat profund spiritul autohton. Cunoscută

și ca „Diva Muzeelor” datorită concertelor susținute în spații istorice, ea îmbină magistral scena lirică cu activitatea de atașat cultural al Ambasadei Albaniei. Vocea sa caldă a oferit o vibrantă reinterpretare partiturilor eminesciene.

Scenariul a strâns laolaltă invitații valoroase care au nuanțat discursul sonor într-o dinamică colectivă de excepție. Distinsa pianistă, mezzosoprana **Adriana Alexandru**, recunoscută pentru o tehnică impecabilă, a oferit un acompaniament de o sensibilitate rară, ghidând cu maturitate dialogul dintre claviatură și voce. Acestui nucleu muzical i s-a alăturat soprana **Roxana Tălpigă**, care a impresionat audiența prin puritatea timbrului și tehnica vocală remarcabilă, aducând un plus de strălucire interpretărilor lirice eminesciene. Dimensiunea teatrală și de recitare a fost completată de **Daniela Bădescu**, redactor-șef adjunct al revistei „Cronica Timpului” și actriță a Teatrului Nostrum'25 – Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România; interpretarea sa a unui fragment reprezentativ din „Scrisoarea III” a rezonat profund cu sala, textul eminescian dovedindu-se extrem de actual și bine primit de public. În final, tânăra **Dena Rodolf**, studentă în anul II la UNATC, a adus pe scenă energia și prospețimea noii generații de creatori, prezența ei fiind o promisiune certă pentru viitorul teatrului românesc.

Dincolo de rigorile scenei, evenimentul a strălucit prin căldura unui foaiier devenit neîncăpător, vibrând sub aplauzele generoase ale unui public numeros și vizibil emoționat. Într-o atmosferă intimă, aproape familială, cei prezenți au redescoperit valoarea profundă a operei eminesciene, care continuă să ne unească spiritual, să ne ofere momente de reflecție și să ne amintească de frumusețea simplă a întâlnirilor autentice.

Daniela BĂDESCU

Seară metropolitană

„Teatrul NostruM '25” a readus în atenția publicului marile genii ale literaturii, într-un spectacol total de muzică și poezie

Daniela BĂDESCU

Bucureștiul cultural a îmbrăcat haine de sărbătoare la jumătatea lunii trecute. Vineri, 12 iunie, Sediul Central „Mihail Sadoveanu” al Bibliotecii Metropolitane București a găzduit o nouă ediție specială a seratelor noastre. Organizat sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România – Filiala Cronica Timpului, proiectul a propus publicului un spectacol total, care a îmbinat armonios disertația academică, recitalul dramatic și muzica.

Triunghiul de aur:

Călinescu, Creangă și Eminescu

Sub coordonarea Rodicăi Subțirelu și a Marianei Anghel, manifestarea a pus în lumină legăturile indestructibile dintre trei mari genii ale culturii noastre. Segmentul teoretic a adus în prim-plan două prelegeri de excepție. **Prof. Ioan N. Roșca** a propus o analiză profundă asupra

modului în care marii scriitori se reflectă în opera lui George Călinescu. „Divinul critic” a fost cel care a reconstruit mitic istoria noastră literară și a oferit cea mai spectaculoasă biografie a lui Eminescu, fixându-l definitiv în absolut. În completare, prof.univ. Nicolae Vasile (care a asigurat și rolul de moderator) a explorat „particularitățile umane” din opera lui Ion Creangă, reamintindu-ne tuturor celor prezenți că poveștile humuleștene rămân radiografii geniale ale sufletului românesc. Fundalul acestor dezbateri a fost dominat de geniul tutelar al lui Mihai Eminescu. Istoria noastră este marcată de prietenia astrală dintre boemul poet și sfătosul Creangă, cel din urmă fiind descoperit și impulsivat să scrie chiar de către Eminescu.

La rândul său, Călinescu a privit această conexiune ca pe o întâlnire rară între spiritul universal, metafizic, și geniul pământean, profund legat de glie.

Cea de-a doua parte a manifestării a transformat cuvântul scris în emoție pură. Textul literar a fost pus în valoare prin momente scenice de excepție: s-au recitat poezii nemuritoare scrise de Mihai Eminescu și s-au interpretat fragmente savuroase din opera lui Ion Creangă. Ana Maria Cercel a vorbit despre – Lumea copilăriei – în opera lui Creangă și în prezent iar în încheiere a cântat „Pupăza din tei”. Dana Giurginca a recitat din creația proprie poezia „Omagiul lui Ion Creangă”. Mariana Anghel, Cristian Zaharia și Cătălin Pană au interpretat sceneta umoristică „Nota 4 la istorie”. Întregul recital a prins viață prin vocile și talentul

unei echipe remarcabile de actori: Mariana Anghel, Doina Ghițescu, Marilena Caraghiaur, Ana Maria Cercel, Dana Giurginca, Daniel Neguț și Cristian Zaharia și subsemnata, Daniela Bădescu.

Atmosfera elegantă a fost potențată de o ilustrație muzicală de înaltă clasă, susținută de pianista Corina Vlad Diaconescu, care a încântat audiența și cu o compoziție proprie „Lacul”, soprana Dana-Irina Giju, tenorul Cristian Zaharia și solistul Cătălin Pană (la chitară și voce).

Reacția publicului a fost pe măsura evenimentului: sala plină a vibrat la fiecare moment, iar aplauzele prelungite au demonstrat încă o dată apetitul bucureștenilor pentru cultura de calitate. Finalul serii a adus un moment de profundă încărcătură emoțională și colegialitate. Toți participanții și spectatorii din sală s-au unit într-un singur glas pentru a-i cânta „La mulți ani!” domnului Nicolae Vasile, anticipând astfel celebrarea zilei sale de naștere de pe 16 iunie. Această seară de

colecție a marcat o încheiere fastuoasă a stagiunii, însă porțile se vor redeschide din luna septembrie, când vă așteptăm să reluăm împreună periplul prin valorile spiritului autohton.

„TABINET” - o comedie cu cărțile pe masă

Când viața îți împarte cărți neașteptate, singura soluție este să le joci cu mult umor și ironie fină.

Premiera națională a piesei „Tabinet”, scrisă de Noru Dogaru și pusă în scenă sub regia lui Daniel Neguț, a adus în fața publicului o producție extrem de spumoasă a Trupeii de Teatru AGIR – ImpACT ART. Găzduit de scena AGIR-ului, spectacolul structurat în patru acte transpune un umor profund ancorat în realitățile actuale și reușește să transforme o premisă aparent simplă într-o radiografie comică a societății noastre. Reprezentația oferă o rețetă perfectă de relaxare, dar și un prilej de reflecție asupra modului în care ne gestionăm propriile destine.

Întreaga acțiune se concentrează în salonul de zi al unui stabiliment privat, mascat sub denumirea pompoasă de „Sanatoriu Antiaging”. Acest spațiu aparent liniștit devine rapid un ring al confesiunilor, al ironiilor și al prefăcătoriei, unde personajele își ascund micile secrete sub o mască a naivității.

Păzite și controlate sub teroarea subtilă a unei asistente-șefe autoritare pe nume Eva, cele trei personaje principale prezente încă de la începutul piesei – Mia (Maria Pupăză), Ana Iepure și Nae Cucu – împart nu doar izolarea din azil, ci și un trecut comun absolut savuros care le-a marcat existența. Jocul de cărți „Tabinet” devine leitmotivul spectacolului. Pe scena AGIR, această activitate nu s-a dovedit a fi doar o metodă de a ucide timpul, ci o veritabilă metaforă a hazardului care le guvernează viețile. Discuțiile pline de duh din jurul mesei de joc scot la iveală conexiuni neașteptate și amintiri legate de o figură influentă din trecutul lor: defunctul parlamentar Leon Iepure. Schimburile de replici, presărate cu poante extrem de actuale și ironii fine, declanșează o avalanșă de momente hazlii. Numele sugestive ale personajelor subliniază subtil caracterul caricatural al tipologiilor și oferă un efect comic instant publicului. Punctul culminant al comediei și rezolvarea inteligentă a tuturor nodurilor dramatice vin în ultimul act, odată cu apariția personajului Moș Ene. Avocat și fost procuror, acest bătrân idealist de tip Don Quijote intră în scenă asemenea unui bufon providențial pentru a descurca ițele juridice și sentimentale ale grupului într-o manieră extrem de comică.

Dincolo de mecanismul impecabil al textului, evenimentul de la AGIR a marcat un moment cu totul deosebit în plan artistic: debutul absolut ca actor al autorului însuși, Noru Dogaru. Acesta și-a asumat cu mult curaj dublul rol de dramaturg și interpret, urcând pentru prima dată pe o scenă de teatru chiar în propria piesă pentru a-i da viață excentricului Moș Ene. Prezența sa a adus un plus de autenticitate și o energie vibrantă în sală, jocul său curat și autoironia fină demonstrând o remarcabilă carismă nativă. Chimia extraordinară dintre Mariana Anghel, Daniela Bădescu, Noru Dogaru și Daniel Neguț imprimă spectacolului un ritm alert și o precizie mili-

metrică, fiecare actor dând viață personajului său cu o energie debordantă. „Tabinet” se dovedește a fi o comedie excelentă cu subînțelesuri, care lasă spectatorului un gust cald și optimist. După succesul răsunător înregistrat pe scena amintită, spectacolul se pregătește să fie jucat în curând în țară, trupa fiind gata să pornească într-un mini turneu național. Este un spectacol viu, plin de surprize, care nu trebuie ratat atunci când va ajunge în orașul tău!

Daniela BĂDESCU

Che bella voce (IX) ECOUL (II)

– Sărut mâna, Anișoara –

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU
realizator tv, membru UZPR/UCIN

GEORGE VLAICU: Cine spune că dimineața când ne orientăm, ca niște cuceritori, să rezolvăm problemele zilei iar seara, când

Timpul - Liviu Butnariu

ne pregătim de odihnă, nu mulțumește zilei că au dus lucrurile până la capăt, cred că greșeste.

Ana Tălmăceanu

SANTUZZA TĂLMĂCEANU-DINESCU: Au loc peste ani niște întâlniri (nu neapărat în București în care m-am născut) și se fac niște conexiuni atât de neașteptate, încât rămânem, vorba francezului „bouche – be”! Eram în 1993 și, pentru că presiunile cenzurii dispăruseră, ne-am gândit că secția noastră de Operă-Operetă-Balet ar putea să propună pentru duminică seara o emisiune intitulată „Maestri”.

Regizoarea Marianti Banu: „Și cu cine să începem?”, m-a întrebat, răsfoindu-și cu atenție agenda ei de lucru.

Mihail Arnăutu

de temperament și vârstă?

S.T.-D.: Dacă pe un tânăr artist îl poți „îmbătrâni” cu machiaj, perucă și atitudine potrivită, actul invers nu a fost posibil la maestrul Arnăutu; bineînțeles, fenomenul general, la toți artiștii la o anumită etate. Am ales trei arii și lieduri mai potrivite vârstei. Odată gândită emisiunea, trebuia să le facem o vizită acasă și să „punem țara la cale”. Apartamentul era într-o vilă din zona Rosetti, aflată chiar în squarul părculețului unde domină frumoasa fântână a lui Eminescu (aproape de Calea Moșilor). Regizoarea Banu păstrase niște fragmente mai vechi, iar pentru începutul emisiunii prezentase și trei lieduri în play-back cu acompaniamentul de pian la care a participat, cu amabilitate, fiica maestrului, o excelentă pianistă, Madeleine.

Mihail Arnăutu: Te-am văzut la televizor, te știu, ești fata Anișoarei Tălmăceanu. Ne-am emoționat și eu și dânsul, dar din motive diferite. Eram peste zece ani de când o pierdusem pe mama. Anul următor, la cutremurul din 1977, el a scăpat cu

viață asistând la un spectacol, la Operă, la fel și soția lui care era pe stradă cu cățelușul ce-l aveau în grijă. Din păcate, atunci i-au pierit ginerele și nepotul, iar fiica, Madeleine, buna mea prietenă, a rămas semiinvalidă. El avusese, pe toată perioada carierei, impresia că mama fusese dintre soliștii răsfățați cu medalii și diplome, nerealizând că, deși fusese bine primit ca refugiat, avea un dosar de cadre cu probleme din cauza rudelor. Mama nu a reacționat violent la afirmațiile lui, iar eu am aflat foarte târziu când aveam deja o judecată matură. După spectacolele cu el, în discuțiile cu tata, îi lauda mereu interpretarea și temperamentul scenic.

Ziarul Timpul: „Trebuie să spunem că am fost impresionați de calitatea, de bogăția și de amploarea vocii lui Mihail Arnăutu, condusă cu minunată

Ana cu echipa din „Tosca”

stăpânire. E poate cel mai frumos glas de bariton ce îl avem în țară.” Aș completa cu: un bun partener pe scenă.

G.VI.: Documentele atestă 30 de roluri în cei 40 de ani de activitate. Azi îmi pun întrebarea: care dintre coordonatele lui au fost mai solicitate? Drama din viață? Dramele pe care le-a intrupat pe scenă? Conte de Luna (Trubadurul), Amonasro (Aida), Rigoleta (Rigoletto), toate ale lui Verdi. Sunt nominalizate de muzicologul Viorel Cosma în Dicționarul muzical.

S.T.-D.: Regretatul nostru muzicolog și-a făcut datoria. Câteva zile după difuzarea emisiunii, am fost invitate de soția maestrului. Era foarte emoționată pentru că primea în mod constant telefoane de felicitare de la rude și cunoștințe.

Doamna Arnăutu: „Doresc să ne vedem neapărat la o cafea, o dulceață și prăjituri, toate făcute de mine și să ne bucurăm împreună. Sâmbătă la orele 10.30-11.00?” Am realizat că le făcusem o mare bucurie. La un moment dat au fost câteva clipe de tăcere. Maestrul Arnăutu a ridicat privirea, a întors încet capul spre fereastra care era întredeschisă. Perdeaua a început să se onduleze elegant, atinsă de un vânt ce adia. Am simțit cum începe să plângă ușor și două lacrimi mari i-au căzut pe obraz.

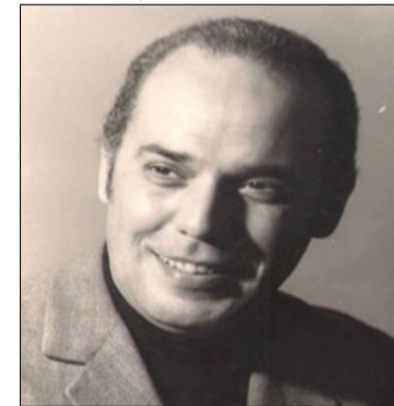
Mihail Arnăutu: „Ani...șoa...ra?! Ești aici? Sărut mâna! Îți mulțumesc!”. A fost cutremurător. După atâtea momente teribile de viață, sosiseră pe obrajii maestrului două lacrimi mistice, mângâietoare...

G.VI.: Avem un Intermezzo – document pentru momentul de trecere spre această istorie de suflet. Sunt versuri originale ale Madelenei Arnăutu: Masca – Ridi Pagliaccio/Prefă-te într-un alt des-

tin./Îmbracă-ți altă haină./Redevino un alt om./Și joacă-ți rolul./Și astfel ești tu, acela/Ce-i creezi pe alții./Creîndu-te pe tine./Iar prin tine și prin „masca” ta/Îi vedem pe ei;/Pe acei oameni,/Pe care nu i-am cunoscut/Și pe care îi iubim.

S.T.-D.: La pauza dintre actele doi și trei, pe holul cabinelor, mama însoțită de tatăl meu schimba impresii cu Mihail Arnăutu, despre felul în care se desfășurase actul, păreri despre orchestră care fusese de această dată, mai echilibrat dirijată. Opera „Tosca” de Puccini era una dintre preferatele publicului bucureștean și se bucura de calde aplauze, mai ales după actul doi. În stagiunea 1959-1960 nivelul artistic era remarcabil prin distribuții deosebite cu artiști maturi profesional.

Doi tineri: „Bună seara! Sunt Liviu Butnariu. Am studiat la Cluj și de câte ori avem posibilitatea venim să vedem spectacolele de la București. Doamnă Tălmăceanu, ați improvizat altfel finalul actului față de ultima dată când v-am văzut!

Liviu Butnariu

Avocatul Nicolae Dinescu, tatăl meu: Ai spirit de observație și ochiul ager. Să-ți alegi drept hoby, fotografia!

S.T.-D.: El n-a bănuțit atunci că nimerise în plin. Tânărul era solist al Teatrului Muzical din Brașov și începuse să fie preocupat și de fotografie, curând devenind un expert.

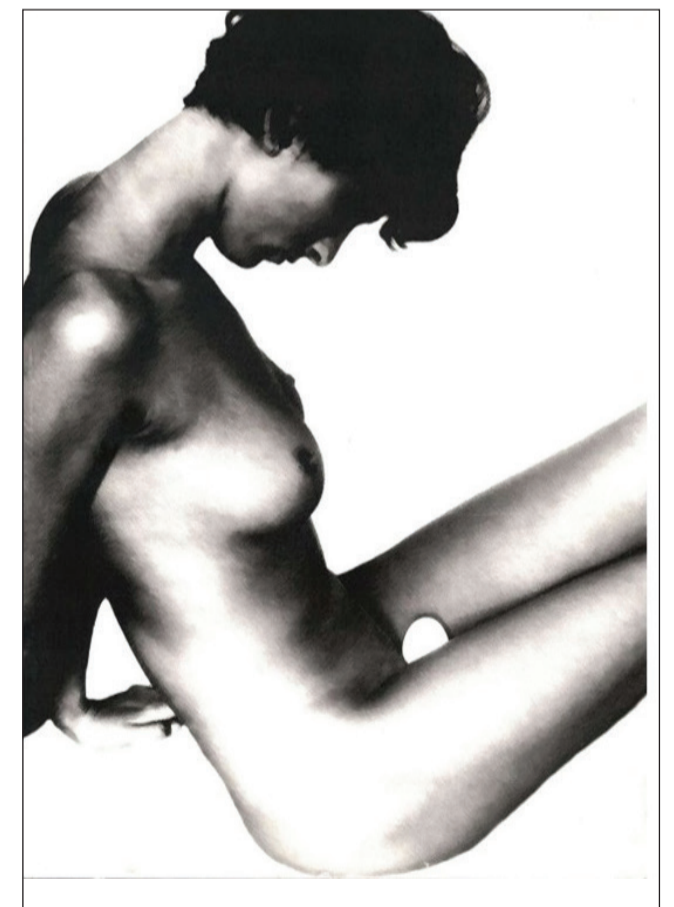

Foto: Liviu Butnariu - Taina Maternității

G.VI.: E interesant că mulți melomani, iubitori ai armoniilor lui Giacomo Puccini, veneau să vadă

spectacole cu distribuții diferite și chiar cu aceeași distribuție. „Tosca” avea o acțiune fascinantă.

S.T.-D.: Roma. Anul 1800. Pătrunderea unor idei înnoitoare napoleoniene duce la ciocniri umane, unde puterea este reprezentată de baronul Scarpia. Pictorul Mario Cavaradossi este arestat,

Foto: Liviu Butnariu -
Fată la fereastră

iar iubita lui, Floria Tosca, renumita cântăreață de la Palatul Farnese, încearcă disperată să-l salveze. E încă pauză și mama îi invită pe tineri la cabină să poată discuta în liniște.

Împreună cu colegii
de la Comitetul de Cultură

Ana Tălmăceanu: În cabinetul lui de lucru, Scarpia o invită pe Floria Tosca, pe care o dorește

Foto: Liviu Butnariu -
Tensiunea feminității

să fie a lui. Scarpia semnează un bilet fals de eliberare a pictorului și se îndreaptă curtenitor spre

cântăreață să i-l ofere. Am ascuns cuțitul în faldul rochiei, m-am lăsat la început îmbrățișată și l-am lovit. Scarpia strigă disperat. „Ajutor, ajutor!” Și se prăbușește. Privind corpul inert al lui Scarpia, Tosca rostește: „În fața lui tremura toată Roma!” Eu am simțit nevoia să adaug mereu o altă stare sufletească: - rostesc cuvintele tremurând de emoție; sau cu ton eliberator; rostirea poate fi cu întreruperi și pe un ton ușor, întrebător și speriat, de făptuirea unei crime. „În fața lui... tremura... Toată Roma?”. Așează pe pieptul lui Scarpia crucea de pe masă, își caută pelerina, biletul de liberă trecere și părăsește cu pași lenți, cabinetul, pe ultimele acorduri muzicale!

S-au auzit semnalele de începere a actului, tinerii s-au desprins cu greu de noi, fascinați, recunoscând că seara este pentru ei o mare lecție a ceea ce trebuie să fie un artist.

Avocatul Dinescu: Suntem „MARI” prin „Artă” și „Artiști”, altfel suntem obișnuiți!

Liviu Butnariu: Am constatat și eu căutând diverse subiecte și momente propice pentru fotografie!

G.VI.: Cred că reîntâlnirile după ani au fost suficiente ca să poți afla noutăți. Televiziunea a preluat spectacolul „Vremuri de vitejie”, realizat cu ocazia comemorării a 100 de ani de la Războiul din 1877, eveniment surprins de Theodor Bratu în această frescă dramatică.

S.T.-D.: L-am regăsit pe scenă cântând, iar în viața de toate zilele membru al Federației Internaționale de Artă Fotografică, având sediul în Japonia. Perpetuarea tradiției pentru artă este binecunoscută la japonezi, iar în ultima perioadă are deschiderea și spre est. Sunt de laudat pentru răbdare, talent aplicat, gust artistic, precizie, calitate prin care și-au impus anvergură de secol XXIII.

G.VI.: Cultură, capacități umane, modulații transpuse printr-un echilibru între ceea ce vrei de la societate și ceea ce dai societății.

Liviu Butnariu: Viziunea mea asupra timpului este diferită față de aceea a lui Salvador Dali – la el timpul se scurge în prelucrarea mea, timpul trece.

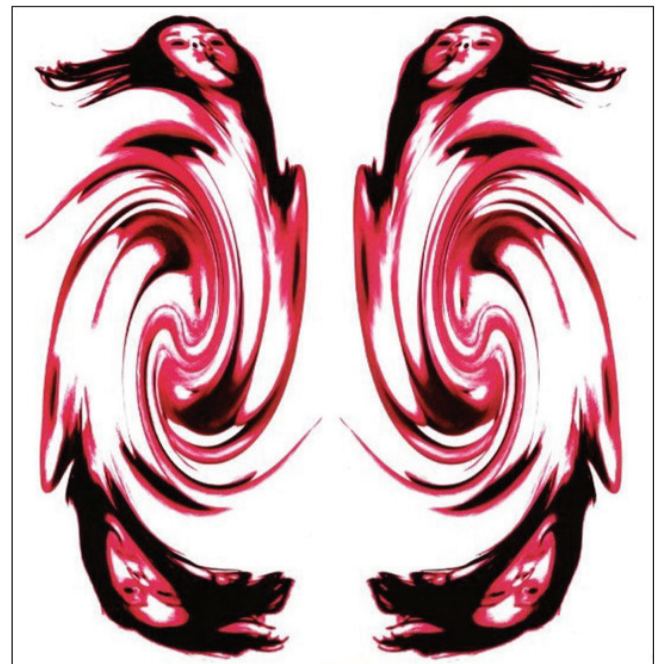
Dali - Timpul

S.T.-D.: Bogata activitate de pe scena Teatrului Muzical din Brașov, continua. Rulau spectacole cu

Butnariu cu ansamblul

Paganini și Contesa Maritza (Lehar), Secretul lui Marco Polo (Lopez), Silvia (Kalman), Victoria și al ei husar (Abraham), Logodnicul din lună (Kun-

Butnariu Certărețele,
Taina maternității și Feciorie

necke), Lysistrata (Dendrino), Voievodul Țiganilor (Johnn Strauss), Viața pariziană (Offenbach) (Expozițiile și premiile soseau și ele grăbite: An-

14 Butnariu Foto Feciorie

glia, Spania, Germania, China, India, Japonia, Filipine, care au confirmat dorința pentru un viitor mai bun, în care femeia să vegheze asupra castității și maternității.

G.VI.: Pericolele ne pasc pe toți. Și ne pot afecta. Întâmplări nefericite sunt mai tot timpul în jurul nostru. Opereta este numită sora mai mică a Operei, dar la fel de plină de farmec este și ea, fiindcă ne liniștește sufletele și ne descrețește frunțile, datorită muzicii în sine și interpreților ei.

S.T.-D.: Îmi amintesc de aria bunului prieten al lui Marco Polo (Secretul lui Marco Polo, de Lopez), interpretată cu farmec de Liviu Butnariu: „Eu la Veneția, pe lagună/Când în gondolă trec ușor/Ca un vulcan în erupție/Sunt idolul femeilor/Înflăcărare de pasiune/Blonde sau brune, la un loc/Iau foc, iau foc, toate la un loc/Se aruncă în Grande Canal/Să stingă focul dragostei.”

(va urma)

Cenaclul „Dor de Infinit” la Bârlad

prof. jurnalist Grigore CURCANU

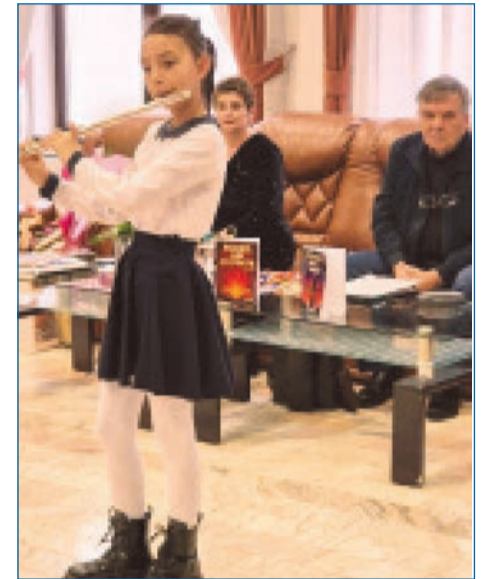
Încă o zi plină de lumină Orașul Bârlad este una din localitățile din România unde personalități cu renume ne-au marcat viața culturală, științifică și istorică cum ar fi: Alexandru Ioan Cuza, domitorul ce a întregit cele două provincii românești, George Emil Palade, laureat al premiului Nobel pentru medicină și filosofie, Ștefan Procopiu, fizician, Victor Ion Popa, dramaturg, Smaranda Brăescu, prima femeie parașutist, George Ivașcu, Constantin Chiriță, Ion Hobana, Nicole Tonitza, Cezar Ivănescu și alte nume sonore.

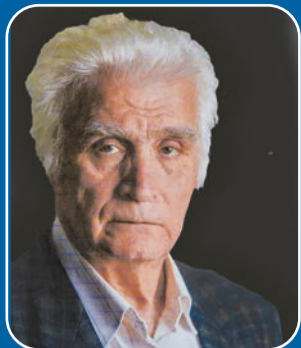

Iată un oraș despre care foarte puțin se vorbește în ultima vreme, iar eu am văzut atâtea lucruri frumoase. Aici încă se păstrează o vie tradiție a lucrului bine făcut. La Teatrul dramatic «Victor Ion Popa» se derulează activități culturale, în afară de cele programate de instituție. Ziua de 7 februarie 2026 rămâne pentru mine o revelație datorită acestor activități ce s-au desfășurat cu scriitori, oamenii de cultură.

Am participat la lansarea a două cărți de poezie ale scriitoarei și profesoarei Maria Porumb: „Focul din cuvinte” și „Ecouri dintr-un suflet”, cărți apreciate de publicul numeros. Activitatea s-a desfășurat în foaierea teatrului, o bijuterie de cultură. Totul s-a derulat sub conducerea Cenaclului Internațional „Dor de Infinit”, venit de la București, împreună cu profesorul și jurnalistul Grigore Curcanu și Marilena Dumitrescu Enescu. Activitatea a fost o adevărată lecție de poezie, o intersecție cu valorile culturale bârlădene.

Profesori și elevi de la școlile din urbe, cum ar fi Școala Gimnazială de Arte, „N.N. Tonița”, Școala „Stroe S. Beloesco”, mulți oameni de cultură, scriitori, invitați și neinvitați: Felicia Bușcă, Ion Dobrin, Neagu Forțu Anemona. În școlile din Bârlad sunt copii de excepție, pe câțiva dintre ei i-am văzut azi la lansarea celor două cărți. Aș face mare greșală dacă nu aș enumera și numele lor, ce azi ne-au încântat, unii premiați la diferite festivaluri de muzică, alții au contribuit la desfășurarea programului nostru, pe durata celor trei ore: Viziteu Amos, Ghorghiu Nicholas, Gheorghiu Carina, Novac Casandra, Donciu Carina, Donciu Violeta Daria, Letea David. Un moment deosebit, ca o simfonie a inimii, a fost momentul muzical susținut de profesorul Eduard Ene alături de eleva Ștefăniță Antonia, care a fost o armonie între experiență pedagogică și proșpețimea talentului. Orele pline de încântare poetică au fost presărate cu momente vesele ale scriitorului umoristic Doru Melnic, venit de la Iași. Am văzut la Bârlad, dar și în toată Moldova noastră, cum i se dă o foarte mare atenție culturii, oamenii participă mult mai mult la actul de creație, al desfășurării evenimentelor. Nu ne mirăm că aici s-au născut marile personalități enunțate mai sus. Și luarea de cuvânt referitor la cele două cărți deosebite lansate de profesoara Maria Porumb, s-a făcut cu simț critic, sesiunea de autografe a fost un moment de apreciere a operei, profesorii și ceilalți vorbitori au felicitat scriitoarea pentru talentul ei, pentru valoarea literară a cărților publicate. Aici nu se vorbește politică, nimeni nu se teme de război, e pur și simplu emulație, literatură, muzică și poezie. În foaierea Teatrului „Victor Ion Popa” a fost o altă lume, dascăli frumoși, care știu să facă din copiii lor chiar stele. Și acum simt minunatele momente ca încă o încărcare a sufletului meu cu atâta frumos. Este a doua oară la Bârlad, în aceeași locație unde conducerea teatrului ne-a primit cu atâta bucurie. O adevărată instituție ce știe să respecte cultura. A fost o adevărată plăcere să vezi o simbioză între cei prezenți, toți veniseră de dragul limbii române, toți simțeau prin vene poezia, muzica. Felicitări Maria Porumb că am mai trăit o zi plină de iubire românească! Ce poate fi mai frumos decât să vezi în țara ta că încă mai avem o șansă la lumină!

Vergil COJOCARU - COVER

editor senior pictor, membru UAPR,
UZPR, Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme culturale

**Cine nu a citit „Cugetări sugestive”
de Florian Văideianu
și cine nu i-a văzut picturile,
este puțin mai sărac sufletește**

Scriitor și pictor gorjean, domnul Florian Văideianu este o personalitate autentică, dotată cu o mare capacitate de a sintetiza și de a se desprinde, cu multă sensibilitate, de „răutatea” pe care viața ne-o oferă uneori. Bogăția spirituală și artistică sub emblema căreia trăiește, scrie și pictează are forța intelectuală de a convinge. Numai un om ales de Dumnezeu poate exprima idei, sfaturi, legi ale naturii și multiple învățăminte prin cuvinte puține și potrivite. Cărțile de aforisme publicate de domnia sa sunt adevărate expoziții de înțelepciune, învățătură, îndrumare și adevăr. Aforismele sale, încărcate de o prețioasă înțelepciune, definesc răspunsuri la nivelul generalului uman. Acestea oferă răspunsuri inteligente la întrebări, îndoieli și conștientizări ale suferinței în lupta cu sine, dar și în lupta binelui cu răul. Lumea artistică și spirituală creată de Florian Văideianu în toate lucrările sale literare și în arta plastică provoacă și invită la dialog. Ea vine ca o replică la firea domniei sale, pentru care a asculta, a înțelege, a explica și a se exprima prin scris sau pictură este mult mai important decât a vorbi.

Pentru subsemnatul, pictorul Cojocaru Vergil - Cover, orice întâlnire cu domnia sa la Liga Navală Română din Măcin este o adevărată sărbătoare culturală, pentru care îi mulțumesc cu o adâncă și prețuită recunoștință.

Nimic fără Dumnezeu!

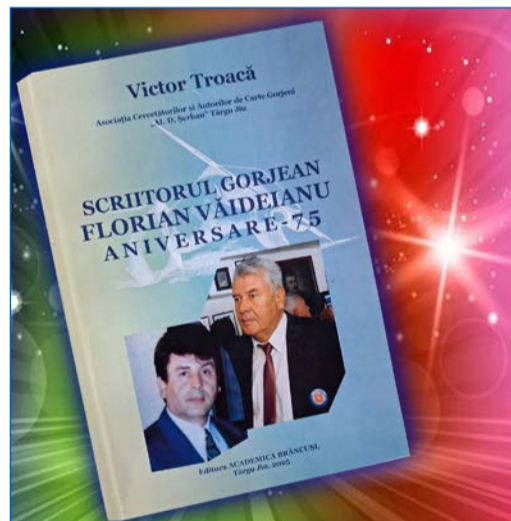
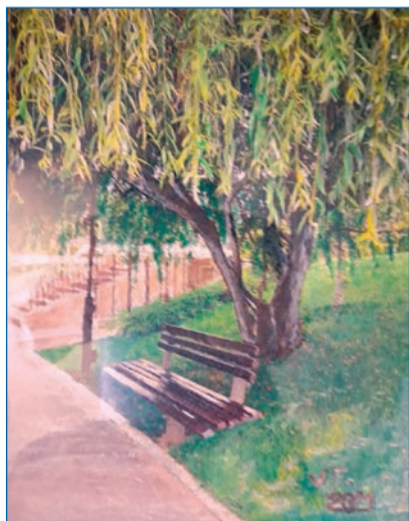
**Așa cred, gândesc
și voi scrie mereu!**

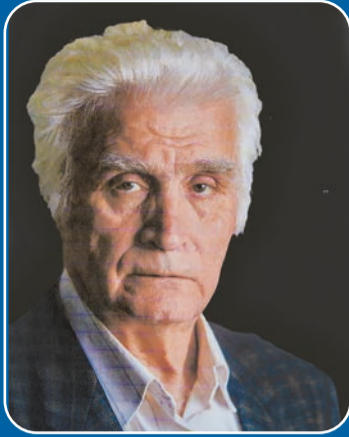

**„Faptele bune sunt uitate mult
mai repede decât cele rele.”**

Aforisme

Florian VĂIDEIANU

Vergil COJOCARU -
COVER

editor senior
pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme
culturale

În „Bazar de Cotroceni” am găsit pe tânăra artistă Ana Maria Braikoff
În zilele de sâmbătă, 6 iunie, și duminică, 7 iunie 2026, în cartierul Cotroceni a avut loc „Bazarul de Cotroceni”. În calitate de artist plastic și de cronicar al evenimentelor cultural-artistice, am făcut „plimbarea cuvenită” prin cartier, cu scopul de a găsi „tineri artiști plastici”: pictori, sculptori, maeștri ai artei decorative - cu toții personalități care poartă în suflet bucuria și împlinirea creației artistice.

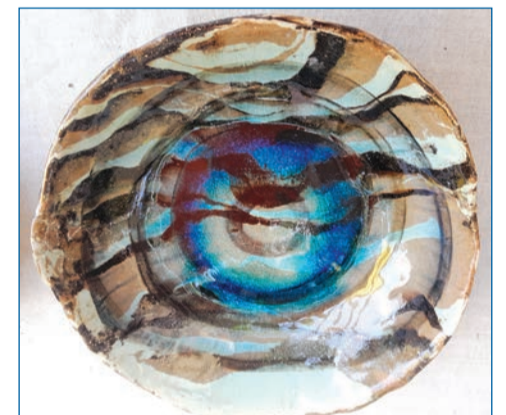
La poarta nr. 3 a străzii General Mihail Berindeanu, sufletul meu s-a „potolit” într-o liniște care mi-a dovedit că genialitatea artistică ce zace în sufletul și înțelepciunea tinerei Ana Maria Braikoff reprezintă o salvatoare a creației în lut de obiecte mici: măștișoare, figurine, statuete și căni impecabil sculptate. Această genialitate nu poate fi văzută, la ora când scriu cele ce urmează, de către marea masă a iubitorilor de artă și frumos, în toate aceste creații se observă calitatea tinerei Ana Maria Braikoff în desen, culoare, compoziție.

Cu pasiune, ea obține totul cu bucurie și cu încrederea creației plastice, alături de care va trăi o „veșnicie” la fiecare trăsătură de penel, creion sau daltă.

În cămile pentru apă și cafea, eu am surprins gesturi artistice sculpturale de înaltă expresivitate, care o pun pe tânăra artistă plastică într-o lumină de invidiat.

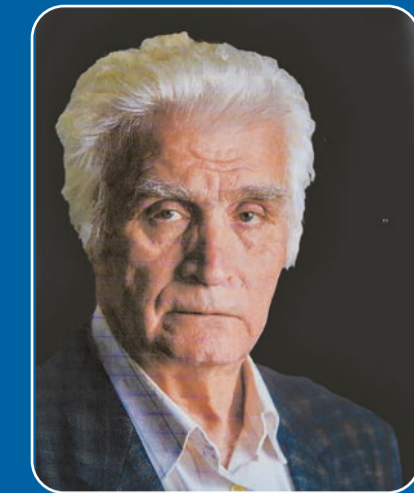
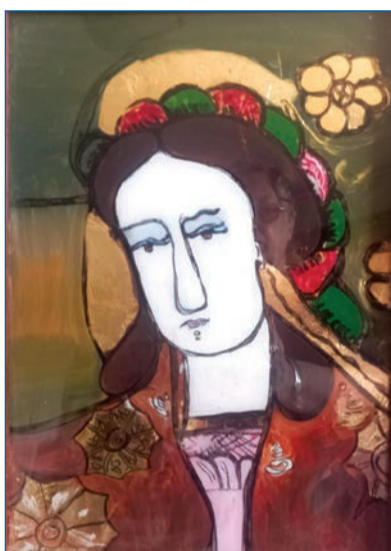
Frumusețea operei plastice a domniei sale, după propria mea experiență, se construiește foarte greu. Apreciez la tânăra artistă plastică Braikoff tipul de sinteză compozițională la care a ajuns, deși este încă tânără, reușind să-și împlinească vocația artistică cu care a fost dăruită de Dumnezeu.

**Nimic fără Dumnezeu!
Așa cred, gândesc
și voi scrie mereu!**

**Ana Maria
Braikoff**

Luminița Niculescu Radu

Vergil COJOCARU -
COVER

editor senior
pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme
culturale

Artist plastic, om al literelor și al
culorilor ale cărei lucrări „lăstăresc”
lumina, artista plastică Luminița
Niculescu Radu este o foarte fertilă
pictoriță a icoanelor, bisericilor și
monumentelor de cult religios.

Cuvântul scris și inscripția
cromatică, desen și compozițional vor
dăinui și datorită gândirii în strânsă
legătură cu spiritul uman. Natura
umană face posibilă și comunicarea
prin viu grai, chiar dacă se zice că
„vorba volant, scripta manet”.

Luminița, călăuzită de
înțelepciunea Bunului Dumnezeu,
este o permantă comoară pe pământ.

Prin icoane pictate, Luminița și-a
creat un scut de protecție divină.

Numai credința și iubirea îi sunt de
folos omului, căci toate cele bune de
la Dumnezeu vin.

Prin rugăciune și semnul crucii,
omul acumulează undele pozitive și
alungă pe cele negative.

Această credință profundă o face
să abordeze în lucrările sale un
stil apropiat de pictura specifică
ortodoxiei, prezentă în bisericile
românești.

În fața icoanelor când omul își
ridică brațele către Tatăl Ceresc,
capacitatea de a crede în puterea
divină face parte din esența vieții.

Iubirea de Dumnezeu și încrederea
în puterea divină este nelimitată în
inima și sufletul Luminiței.

Nimic fără Dumnezeu!

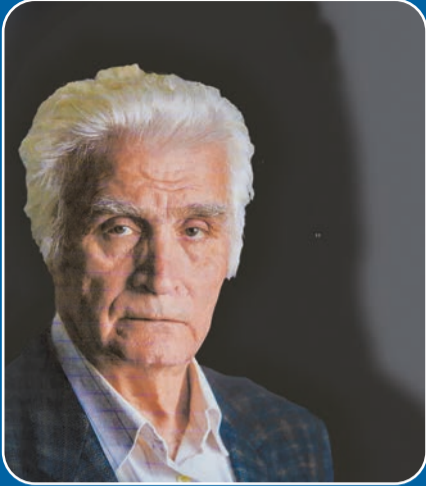
**Așa cred, gândesc
și voi scrie mereu!**

„Când îmi cunoști sinele, ai pășit pe calea înțelepciunii”.

„Calitatea gândurilor omului trebuie să primeze”

„Durerea e semn că încă ești viu”

(Aforisme Florian VĂIDEIANU)

Vergil COJOCARU - COVER

editor senior
pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română,
vice-președinte cu probleme
culturale

Arta plastică semnată de Elian Băcilă – pe care subsemnatul, Cojocaru Vergil-Cover, pictor și cronicar al evenimentelor culturale, cu mulți ani în urmă, l-am catalogat, de la prima vedere, drept „pictorul de negru” al României din toate timpurile.

Inteligența obligă pe oricare privitor al lucrărilor domnului Elian Băcilă să-și spună cuvântul, definind pictorul și pictura de negru ca pe o reală poziție ce individualizează o personalitate artistică. În toate expozițiile în care a expus tablouri, stilul său a reușit să fie afirmat, plăcut și primit cu adânc respect. Armonia viziunii sale plastice este un mare progres pentru artă. În urma unei expoziții în Suedia, a fost admis ca membru al Uniunii Artiștilor Plastici din Suedia („Malmö”).

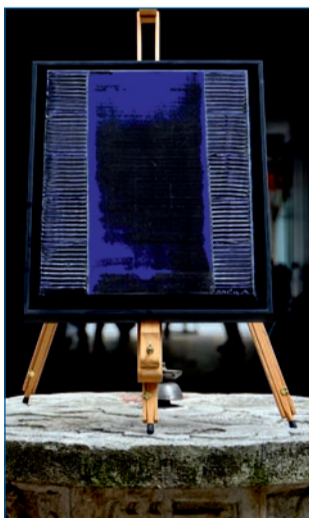
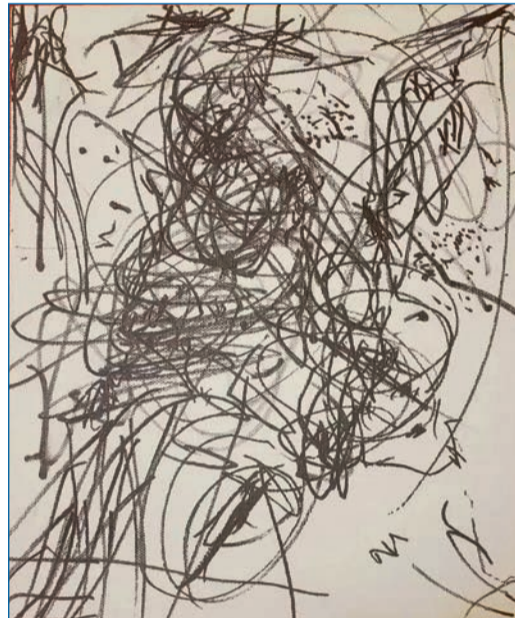
O mare mândrie pentru țara noastră este și va rămâne acest pictor, un rob al fascinației picturii numai cu negru. Știe să „înălțască” culoarea negru în așa fel încât tablourile sale, supuse unui fascicul puternic de lumină, dau culoare.

Fiul său, Moise Băcilă, inspirat din activitatea tatălui său printr-un efort artistic diferențiat pe material asemănător cu culoarea negru, creează cu muncă, răbdare și entuziasm. La inspirația celor 5 ani, printr-o banală atingere estetică și inspirat din arta tatălui, el înregistrează prin desen cromatic compozițional idei „năstrușnice”, binefăcătoare vârstei.

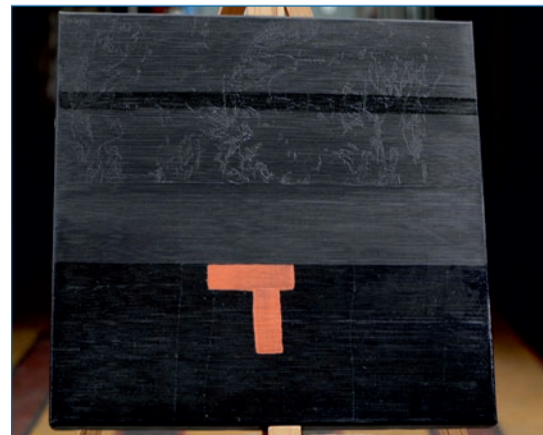
Arta celor doi, tatăl Elian Băcilă și fiul Moise Băcilă, este solidă, așezată pe temeliile convingerilor fiecăruia, în statornicia unui cult al desenului cândva.

**Nimic fără Dumnezeu!
Așa cred, gândesc
și voi scrie mereu!**

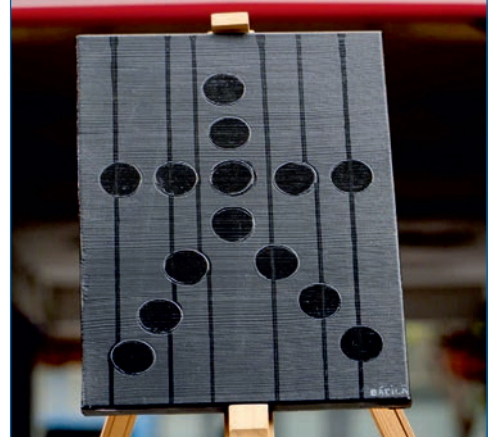
Moise Băcilă

Elian Băcilă

Moise și Elian Băcilă

O cronică altfel la Volumul II de Cronici altfel 2014-2025

scrise de ANTOANETA RĂDOI de la Vrancea,
publicată de Editura EVO Publishing, Cluj-Napoca, 2025

Antoaneta RĂDOI este jurnalistul literar perfect pentru perioada pe care o trăim. De obicei criticii literari autentici, prea atenți cu vorbele, că vorba aceea, critica literară este literatură și ei vor să fie apreciați ca atare și cine știe ce membri prin uniuni, societăți, ligi etc. să mai obțină, sunt adesea lipsiți de umorul care să le aducă și cititori. Antoaneta are cititori atât fizici, cât și online.

O cunosc de aproape, lucrând împreună la mai multe proiecte jurnalistice, începute mici și devenind mari pe parcurs, tocmai datorită devotamentului unor colaboratori precum Antoaneta. Aș menționa pentru început Cenaclul Literar ing care a funcționat o perioadă cuplat cu Cenaclul Convorbiri literar-artistice, pe care l-am inițiat la AGIR, a urmat Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000, cu cele 3 volume apărute până acum.

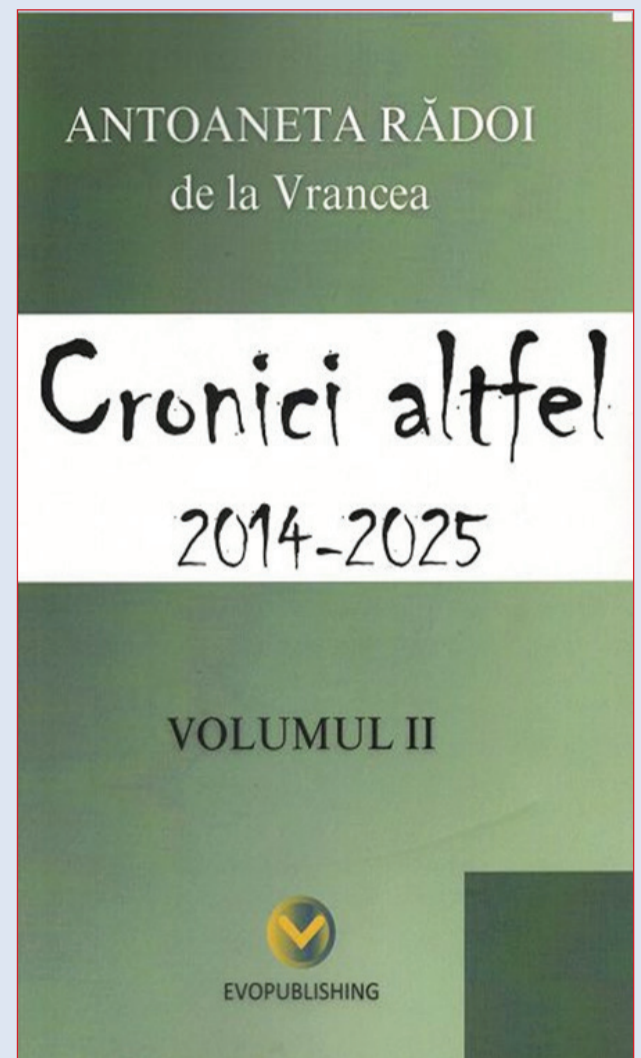
Citind volumul care face obiectul acestei cronici, am făcut o incursiune prin activitățile multor scriitori ale căror destine mi-au devenit familiare cu ocazia editării enciclopediei menționate mai

sus, precum, în ordinea apariției în carte: Dumitru Buțoi, Aura Dan, Nicodim Dumitru-Romar, Bianca Timșa Stoicescu, Marian Ilie, Julian Radu, Aurelia Rînjea, Leonard Voicu, Issabela Cotelin, Victor Atanasiu, Coca Popescu, Silvan G. Escu, Corneliu Cristescu, Gheorghe Țiclete, Marina Costa, Georgeta Radu.

Însoțită mereu de camera de filmat și înregistrat, având propriile instrumente publicistice necesare, Revista Convorbiri literar-artistice și site-ul Cafeneaua literară, Antoaneta și echipa sa au devenit un tezaur cultural care cuprinde o bibliotecă reală și alta virtuală cărora cine mai apreciază cultura ar trebui să le dea atenția cuvenită, pentru păstrarea și conservarea acestora.

Toate acestea sunt rodul unui suflet mare și al unei puteri de muncă pe măsură, puse în slujba proiectelor proprii, dar și în colaborarea la dez-

voltarea proiectelor altor oameni de cultură, vezi transpunerea în volume tipărite a operei critice a lui Victor Atanasiu sau a emisiunilor Cafeneaua literară realizate de Florentin Popescu la Televiziunea Tele Moldova Plus.

Nicolae VASILE

Gânduri de Ziua Marinei Române - MAREA NE UNEȘTE

În fiecare an, la 15 august, românii sărbătoresc Ziua Marinei Române, una dintre cele mai îndrăgite și reprezentative sărbători naționale. Celebrată în aceeași zi cu Adormirea Maicii Domnului, ocrotitoarea marinarilor, această zi este un prilej de recunoștință față de cei care își desfășoară activitatea pe mare și pe Dunăre, dar și un moment de reflecție asupra legăturii profunde dintre oameni, apă și identitatea națională.

Tema „Marea ne unește” exprimă foarte bine semnificația acestei sărbători. Marea unește generații, comunități și culturi. Ea leagă trecutul de prezent și deschide drumuri către viitor. Pentru România, Marea Neagră reprezintă nu doar o graniță naturală, ci și o poartă către lume, către schimburi economice, culturale și umane care au contribuit la dezvoltarea țării de-a lungul timpului.

Relația românilor cu marea are rădăcini vechi. Încă din Antichitate, cetățile de pe țărmul dobrogean au fost importante centre comerciale și culturale. Mai târziu, odată cu integrarea Dobrogei în statul român modern, dezvoltarea porturilor și a navigației a devenit un obiectiv strategic. Astăzi, orașul Constanța și portul său reprezintă un simbol al deschiderii României către lume și al importanței sale maritime.

Ziua Marinei este dedicată atât Forțelor Navale Române, cât și tuturor celor care își leagă existența de apă: marinari, pescari, lucrători portuari, constructori navali, cercetători și oameni ai turismului. Prin activitatea lor, aceștia contribuie la dezvoltarea economică și la promovarea imaginii României.

Marea este și un simbol al solidarității. Pe o navă, succesul depinde de colaborarea întregului echipaj. Fiecare membru are un rol important, iar siguranța tuturor se bazează pe responsabilitate și încredere reciprocă. Aceste valori sunt la fel de importante și în societate. Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, cooperarea și respectul reciproc rămân repere esențiale.

Un loc aparte în cultura maritimă românească îl ocupă scriitorul Jean Bart, pseudonimul literar al lui Eugeniu P. Botez, ofițer de marină și autor care a transpus în operele sale frumusețea și misterul vieții pe apă. Experiența sa de navigator i-a oferit posibilitatea de a descrie cu autenticitate lumea porturilor, a marinarilor și a călătoriilor.

Cel mai cunoscut roman al său, Europolis, evocă atmosfera cosmopolită a Sulinei, oraș aflat la întâlnirea dintre Dunăre și mare. În paginile sale, cititorul descoperă oameni de diferite naționalități, tradiții și destine, reuniți de aceeași pasiune pentru mare. Me-

sajul operei este actual și astăzi: marea nu desparte oamenii, ci îi apropie.

De altfel, aceasta este una dintre cele mai frumoase lecții pe care ni le oferă marea. Ea ne învață răbdarea, curajul și respectul față de natură. În fața imensității sale, omul înțelege cât de importantă este colaborarea și cât de valoroasă este experiența celor care au înfruntat valurile înaintea noastră.

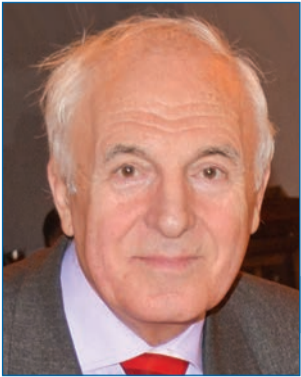
Ziua Marinei Române este și o sărbătoare a memoriei. Ne amintim de generațiile de marinari care au servit țara cu devotament și de cei care au contribuit la dezvoltarea navigației și a comerțului maritim. Totodată, privim spre viitor, către tinerii care aleg profesii legate de mare și care vor continua această tradiție.

Marea oferă numeroase lecții de viață. Ea ne învață răbdarea, deoarece nu poate fi grăbită. Ne învață modestia, deoarece ne arată cât de mici suntem în fața naturii. Ne învață curajul, deoarece fiecare călătorie presupune riscuri.

La fiecare 15 august, când navele sunt împodobite de sărbătoare, iar privirile se îndreaptă spre orizont, înțelegem mai bine că marea este mai mult decât o întindere de apă.

De aceea, Ziua Marinei Române nu este doar o celebrare a unei profesii sau a unei instituții. Este o sărbătoare a valorilor care ne apropie și ne definesc. Iar dintre toate aceste valori, cea mai importantă rămâne chiar mesajul care îi poate servi drept motto: „Marea ne unește”.

Tatiana **RĂDULESCU**

Cum să clădești o zi

- Instantanee de suflet -

George VLAICU

Absolvent al Academiei Comerciale din București, Tudor Vornicu a lucrat ca reporter sportiv la ziarul „Sportul popular”, apoi a devenit corespondent Agerpres la Paris. În 1965 a fost numit șef al redacției Actualități a Televiziunii Române, unde a promovat un stil modern de televiziune, inspirat din Occident. A realizat emisiuni de succes precum „De la A la... Infinit”, „Studio N”, „Mozaic duminical” și „Fotografe din realitate”. A fost, de asemenea, director coordonator al Festivalului „Cerbul de Aur” și realizatorul unor Revelioane legendare, care au adunat pe scenă cele mai mari nume ale muzicii și teatrului românesc. În memoria publicului a rămas prin numeroasele sale emisiuni de divertisment și cultură, care au redefinit standardele televiziunii românești. Printre numeroasele premii primite în activitate, se numără Premiul special al juriului ACIN pentru contribuția sa remarcabilă la dezvoltarea documentarului românesc de televiziune.

GEORGE VLAICU: Sugestiv acest subtitlu pe care mi l-ai propus, mai ales că știm cu toții că Tudor Vornicu era recunoscut ca o personalitate pozitiv constructivă și bun organizator. Parcă îl simțim și acum lângă noi!

SANTUZZA TĂLMĂCEANU-DINESCU: Așa l-am perceput eu având o fire asemănătoare, perfecționistă, încă de la primele zile de televiziune, în 1974, când am fost cooptată de muzicologul și compozitorul Vasile Donose, redactorul-șef la Secția de Operă – Operetă – Balet a

Vasile Donose

Radioteleviziunii. În plan cultural, Televiziunea ducea mare lipsă de muzicieni și se cerea în mod stringent prezența artei lirice, cu atât mai mult cu cât activitatea celor zece teatre lirice din țară era foarte bogată, iar soliștii, ca și studenții, se întorceau „acasă” în număr din ce în ce mai mare, cu premii internaționale.

Afirma Florin Dumitru, director de imagine la Televiziunea Română: „Analiza impactului unor oa-

Santuzza Tălmăceanu Dinescu

Florin Dumitru

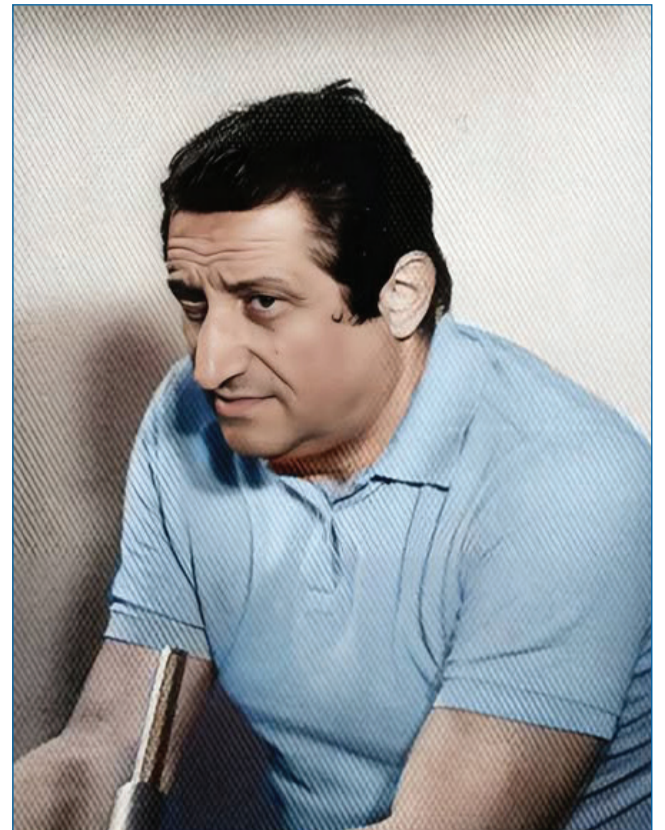
meni precum Tudor Vornicu este foarte importantă pentru noi, cei de azi, mai ales cu privire la felul în care realizatorii, din corpul redacțional ai anilor trecuți, au abordat diverse problematici, inclusiv sociale”. Unul dintre apropiații acestuia, George Pascaru, operator profesionist cu experiență îndelungată, avea o vorbă: „Și la urmă să vedem care este morala!”.

G.VI.: Tudor Vornicu difuzase interviuri foarte interesante cu diverse personalități din Franța și din țară și manageria, ca nimeni altul, emisiunile de Revelion.

S.T.-D.: Când „bântuia” prin studiouri se făcea liniște, încetau orice discuții contradictorii, inerente de altfel, referitoare la pregătirile pentru filmări. Sigur că realizăm de la început că managementul în televiziune era mai dificil și mai greoi, pentru că aveai de-a face cu oameni, pe viu, iar preocupările pentru calitatea și acuratețea planurilor de imagine cerea profesionalism și atenție.

G.VI.: Ai avut o rețineră în acele momente. O altă poziție în profesie era de fapt o schimbare în viața personală.

S.T.-D.: Interesant a fost că aveam un moment de „procesare” a situațiilor, lucru pe care l-am remarcat și la Vornicu; de analiză a informației, trecerea prin filtrul logicii, remarcarea avantajelor, a realizărilor, dar și a posibilelor impedimente.

G.VI.: Și bineînțeles că ți-ai pus la încercare tinerețea și experiența de la Radio.

S.T.-D.: Cicluri proprii de emisiuni, ore de ascultare la cabină a unor interpretări celebre și șase luni de cursuri intensive de presă, la care, fiind prezenți participanți din toată țara și cu profesii diferite, a trebuit ca eu, ca singura muziciană, să „înghit” și pleadoriile unor economiști și consultanți politici de socialism. După ce am fost prezentată colegilor, am coborât la parter, la studiourile mari, din curiozitate. Se lucra pentru Revelion și Tudor Vornicu era acolo. A remarcat în preajma sa o prezență străină și a venit spre mine.

TUDOR VORNICU: Dumneata?

S.T.-D.: Azi am venit din Radio la redacția muzicală. Sunt Santuzza Dinescu. Mi-a întins mâna.

T.V.: Ia loc, te rog! Ți-am văzut dosarul.... Ești beton.... Credeam că vei sosi „printr-o relație potrivită”!

S.T.-D.: Stelian Șerbănescu, șeful secției sunet film,

îmi povestea că a fost cu Tudor Vornicu și la Paris, la filmări. „Era o fire deschisă, comunicativă, ordonat, bun partener de dialog. Devotat instituției, era în stare să fie prezent la serviciu 25 de ore din 24. Era diplomat, având felul dânsului de a aborda oamenii, motiv pentru a colabora bine și cu autoritățile, în general. Era apreciat de toți colaboratorii săi”.

G.VI.: Se pare că avea și multe idei cu impact de previziune!

S.T.-D.: Dacă la vremea aceea televiziunea prefera să difuzeze muzică populară, meciuri de fotbal și emisiuni economice, Tudor Vornicu a luat o hotărâre înțeleaptă, și anume să susțină redacția de copii-tineret și pe cea muzicală, pentru diversificarea programelor. Printre invitați a fost și formația Allegretto, a unei colege de Conservator, Adriana Codreanu. Într-o pauză de o zi de acțiuni sportive, un CAR aflat la Cluj a înregistrat, în prezența mea și a regizoarei Marianti Banu, celebra

Stelian Șerbănescu

Dumitru Fărcașu

operă „Lucia di Lammermoor”, a compozitorului Gaetano Donizetti (protagonistă, soprana Niculina Mirea, regia Viorel Geamboșiu). Tot la Cluj, Vornicu a intrat „în niște situații mai delicate”, cu conotații politice. Câțiva muzicieni, cooptați pentru realizarea emisiunii județului, au confundat conținutul artistic excepțional cu mesajul a două poezii. Și pentru că se spune că „viața bate filmul”,

Dumitru Fărcașu a acceptat să recite chiar din versurile proprii, văzându-se înconjurat de două cuconițe foarte simpatice, subsemnata și o colegă de la Cultural, o șatenă cu ochii verzi. Pe excepționala balerină Simona Noja am prezentat-o cu numele de familie al mamei, fiindcă tatăl ei, domnul Noja,

Lucia Negoită

Cătălin Târcolea

avusese incidente vis-a-vis de regimul politic de atunci. Mai „copilăros” ca un copil, dirijorul Emil Simon a venit singur spre noi, după ce a observat la mâna mea o brătară cu inele în mai multe culori și în care, din întâmplare, culorile steagului maghiar erau alăturate. Colega și prietena mea, poeta Lucia Negoită, de la Redacția culturală l-a privit lung, rugându-l să se liniștească pentru că voiam să-i facem o surpriză: o lectură cu dedicație pentru dânsul, poezia „Față în față” din volumul de versuri proprii, *Scenă de conversație*: „Tu, pronume al sfiei îndurătoare/(...) Privindu-vă, muștrându-vă/Privirea voastră arde/sămânța voastră rodește”. Îmi spunea Lucia Negoită: „Poate își aminteste Vornicu că i-a avut invitați pe Marie Lafôret, Cătălin Târcolea, Karel Gott, și pe mulți, mulți alții, la emisiunea de sâmbătă *De la A la infinit*”. Profesorul emerit Gheorghe Piele, unul dintre cele mai ascuțite condeie ale pamfletului, i-a conturat excepțional personalitatea lui Tudor Vornicu ori-

entată spre valoare și fermitate, într-un text din volumul „*Râsu-plânsu*” la români: Critic literar feroce / Nu-i stă-n grații nimănu / Căci neaveniții-n brânșă / Tremură de frica lui / Să te bage el în seamă / Trebuia să ai talent / Că de nu, dracu te pupă / Te declară repetent! Din fericire, el are și o „meteahnă”: Altruist peste măsură / E cu cel la ananghie / Și bucata de la gură / El și-o ia, și ți-o dă ție!

G.VI.: Să fiu sincer, nu mi-aș fi putut imagina cât de complicată este munca în televiziune, dincolo de complexitatea ei. În ultimii ani, de când am oarecare implicare în activitatea postului MPlus TV Internațional, simt nemijlocit aspecte concrete ale acestei complexități. Oameni, viață, manifestări înăuntrul și în afara ei. Dar, nu avem

Romica Puceanu

altă cale, trebuie să ne vedem în oglindă, cu un polonic de cultură în mână, în fiecare zi.

S.T.-D.: Da, televiziunea nu trebuie să lase garda jos, ci să se angajeze la o muncă de Sisif. După o vizionare cu conducerea de la minister, a spectacolului județului Brașov, ne-am retras, Tudor Vornicu și cu mine, în cabinetul său de la etajul zece, „să ne tragem sufletul”, cum se zice. Nici nu am apucat bine să schimbăm câteva impresii, când secretara Kati îl informează că Romica Puceanu dorește să urce la domnia sa. „-Da, să vină”, i s-a răspuns.

ROMICA PUCEANU: V-am deranjat de la lucru și-mi cer scuze! Domnule Vornicu, de mult vreau să vă spun că aș dori să am și eu o emisiune la Televiziune. Aș vrea însă să filmez cu o doamnă de la dumneavoastră, cu maestra Santezza!

TUDOR VORNICU: Santuzza, cred. Uite-o aici! A făcut ochii mari spre mine spunându-mi parcă: „să te văd / pe unde scoți cămașa!”. „- Da, doamna Romica. Vă așteptăm cu cele mai valoroase cântece vechi, costume cât mai apropiate de cele originale și o formație muzicală recunoscută ca fiind, poate, chiar cea mai bună”. M-am îndreptat spre ea, rugând-o să-mi permită să o îmbrățișez, iar Vornicu a condus-o până la ușă. Revenind, i s-a adresat secretarei: „- Kati, două cafele mari, cu frișcă multă! Jumătate de oră nu sunt aici pentru nimeni!” Hai Santuzza să citim ceva deștept!: „Păstor la stâna nopții / n-am îngăduit fiarel / Să sfășie pânțele / visului curat / Cu lumina lămpii / am sculptat zorii pierduți parcă / Pe vecie / Heraldul zilei ascunse / mi-a arătat blazonul / timpului încătușat / și astfel am înțeles că / Începutul e întotdeauna la mine / sfârșitul la ceilalți” (Dan Bistricean, poezia „Luciditate”, volumul *Ochii din buzunare*).

G.VI.: Interesantă indiscutabil, cu impact în comunitate, de valoare și de viitor această instituție, Televiziunea. Am însă impresia că știi când intri pentru a-ți rezolva problemele profesionale, dar niciodată nu ești sigur la ce oră te vei putea înapoia acasă!

S.T.-D.: Pentru a nu ne cuprinde trista nostalgie cu gândul la anii tinereții și la elanul nostru în a dăru-i la rândul nostru ce am învățat, am ales să aduc o ofrandă unui suflet, unui om, soț, tată a doi copii, alături de care, ani buni, mi-am exercitat profesia și cu care am înfruntat vicisitudinile inerente vieții. „Poem modern s-a zămislit” se numește poezia din volumul meu intitulat *Adevăruri de la A la Z*, din ale cărui versuri extrag ceva relevant pentru felul lui Tudor Vornicu de a analiza lucrurile: „De-part-e-n zare, zbor de păsări este Pământul / Lumea? Nu mai stăpânește nici cuvântul / Zâmbește prefăcută, rânjește spre Istorie / Crede că va putea striga, iar - «Glorie!» / Poeții? Să dispară, au devenit foarte răi / Strigă: «Smintiți sunteți, oameni?... sau nătărăi?... »”.

G.VI.: După cum s-a văzut, Televiziunea își întinsese aripile spre județe, în mod îndrăzneț, acest lucru însemnând noi relaționări în afară, dar și pregătirea din interior a echipei.

S.T.-D.: Un act de mare responsabilitate și de constatare că redacționalul feminin era mai mare decât celălalt. Vornicu a avut, însă, încredere în noi mizând, bănuiesc, că femeile sunt mai imaginative, mai tipicare, mai insistente, dincolo de faptul că toate aveam studii superioare și ceva vechime în instituție.

G.VI.: Aveai în mapa de lucru o mică surpriză. Sosise de la Brăila, din partea lui Dan Bistricean, poet și membru al redacției revistei „Florile Dunării”, două volume de versuri proprii, cu destinație precisă.

S.T.-D.: Da. Era o nouă ediție a acestui talentat poet care ne stătuse alături la filmările din acest județ cu bogate tradiții culturale. Am punctat sumarul versurilor ridicând privirea spre Vornicu, pentru a-mi indica la ce titlu să ne oprim. *Nocturnă*: Miei de argint zburdă-n cavernele albastre / Nebunii ascunși sub umbrele de lut plimbă la braț somptuoasele insomnii / În parcul lor bețivii învinși toarnă în cearcăne otrava neputinței / Dincolo schivnici fără trup murmură-n peșteri chemări izbăvitoare / Singur focul înghite hulpav fărâme de obscur / În geamuri alunecă umbra celui nechemat”.

G.VI.: Emoționante aceste mărturisiri dinăuntrul Televiziunii Române, o instituție pe care aș asemăna-o, ca forță, cu o locomotivă ce duce cu ea, datorită ideilor și devotamentului oamenilor pe care-i asimilez cărbunilor aprinși, valorile inestimabile ale străvechiului nostru popor!

Santuzza Tălmăceanu Dinescu
cu Gheorghe Piele

Mioara Iofciulescu:

Urmăresc mereu să creez contexte relevante, să inspir și să las în urmă ceva util și durabil

Interviu realizat de Daniela BĂDESCU

La cinci ani de la fondarea Academiei de Artă Handmade București, un dialog despre vocație, memorie culturală, rafinament curatorial și felul în care arta manuală poate deveni limbaj al patrimoniului viu, alături de Mioara Iofciulescu, președinte fondator al Academiei de Artă Handmade București.

Academia de Artă Handmade București este un proiect de suflet, clădit în timp, cu răbdare, exigență și fidelitate față de un ideal cultural. Aniversarea acestei organizații non-guvernamentale reprezintă mai mult decât un prag cronologic, devenind prilejul unei priviri retrospective asupra unui drum în care arta handmade, patrimoniul românesc, cercetarea culturală și educația au fost aduse într-un dialog prolific și elegant. În centrul acestei construcții se află Mioara Iofciulescu, președinte fondator al Academiei, personalitate cu un parcurs intelectual și profesional plurivalent, în care jurnalismul, științele juridice, administrarea afacerilor și promovarea culturii române se întâlnesc firesc.

D.B. Mioara Iofciulescu, la cinci ani de la fondarea Academiei de Artă Handmade București, ce semnificație are pentru dumneavoastră această aniversare?

Acest moment are valoarea unei confirmări interioare, dar și a unei responsabilități sporite. Cinci ani înseamnă timp suficient pentru a verifica

dacă un proiect are rădăcini reale, dacă poate crea o comunitate și dacă poate avea continuitate. Academia s-a născut din convingerea că arta handmade merită un loc demn în spațiul cultural românesc, nu ca expresie marginală sau decorativă, ci ca formă autentică de creație, de memorie și de rafinament artistic.

În cei 5 ani de activitate, am implementat peste 60 de proiecte culturale, fiecare dintre ele având o semnificație aparte, însă există câteva repere care exprimă foarte bine direcția noastră. Concursul anual „Handmade – Artă cu Suflet” este important pentru că oferă recunoaștere și încurajează excelența într-un domeniu insuficient valorizat. Seria de conferințe „Moștenirea culturală a României” este, la rândul ei, o platformă de reflecție și dialog despre patrimoniu, identitate

și responsabilitatea de a transmite mai departe valorile autentice. De asemenea, expozițiile colective și proiectele curatoriale dedicate unor teme precum regalitatea, tradiția, feminitatea sau spiritualitatea românească au demonstrat că arta handmade poate purta un mesaj cultural puternic și contemporan.

Expozițiile aniversare „ROYAL”, dedicată în anul 2025 Reginei Maria și „Brâncuși, între formă și spirit”, dedicată în 2026 marelui nostru sculptor, sunt concepte curatoriale unice, care exprimă viziunea artistică remarcabilă a membrilor Academiei, transpusă în arta vestimentară, bijuterie, arta plastică și artă decorativă. Un rol central al tuturor proiectelor noastre îl are dimensiunea handmade a exponatelor, gestul manual, timpul investit în proces, atenția acordată materialului și finisajului în cadrul unei etici a creației în care meșteșugul și reflecția sunt inseparabile. Într-o epocă a tehnologizării și a producției accelerate, aceste lucrări reafirmă valoarea concentrării, a lucrului lent, a corelării dintre mână și minte și a responsabilității față de opera creată.

D.B. Aveți un parcurs academic remarcabil, în special prin diversitate. Cum s-au așezat aceste etape de formare în identitatea dumneavoastră profesională?

Am privit întotdeauna studiul ca pe o formă de învățare continuă și necesară pentru dezvoltarea mea personală și profesională. Sunt licențiată în comunicare socială și relații publice la SNSPA, apoi am terminat Facultatea de Drept la Universitatea „Titu Maiorescu”, cu specializări în dreptul civil și dreptul afacerilor, iar mai târziu am aprofundat administrarea afacerilor în cadrul unui program de EMBA orientat către leadership și management internațional, la Tiffin University (SUA). În prezent sunt doctorand în muzeologie la Londra, având ca bază de cercetare evoluția artei handmade din România în ultimul secol.

Fiecare dintre aceste direcții mi-a oferit diferite tipuri de instrumente esențiale pentru un leader: comunicarea m-a învățat să formulez și să ascult; dreptul mi-a dat rigoare și simțul structurii; administrarea afacerilor m-a învățat să construiesc sustenabil și să privesc un proiect din perspectivă strategică, iar prin artă mi-am dezvoltat creativitatea. Nu le-am perceput niciodată ca fiind domenii disparate, ci straturi ale aceleiași deveniri.

D.B. Când ați simțit că pasiunea pentru artă și frumos trebuie transformată într-un proiect instituțional și cum poate fi transformată cultura într-o forță activă pentru educație și coeziune socială?

Momentul decisiv a venit atunci când am înțeles că arta handmade din România are nevoie nu doar de admirație, ci și de reprezentare, validare și structură. După ce am descoperit mai profund acest univers creativ și am intrat în contact cu artiști și artizani remarcabili, am realizat că există mult

talent, dar prea puține mecanisme de susținere și promovare. Așa s-a născut ideea acestei asociații numită Academia de Artă Handmade București, înființată în 2021, ca un spațiu de întâlnire între creație, educație, comunitate și patrimoniu. Am dorit ca această instituție să devină atât o voce pentru artiști, cât și o punte între tradiție și modernitate.

Cultura are această putere extraordinară de a uni oameni, de a deschide conștiințe și de a crea punți între generații. Atunci când este pusă în valoare inteligent și generos, cultura nu rămâne doar într-un spațiu al admirației pasive, ci devine resursă de educație, de dialog și de vindecare socială. Prin proiectele noastre încercăm să apropiem publicul de patrimoniu, de simboluri, de meșteșuguri și de poveștile care ne definesc ca națiune. *Cred că*

o societate care își respectă cultura devine mai echilibrată, mai conștientă de identitatea ei și mai bine pregătită pentru viitor.

D.B. Puțini oameni reușesc să unească, în mod credibil, jurnalismul, administrarea afacerilor și activitatea culturală. Cum se întâlnesc aceste

trei dimensiuni și care este mesajul pe care doriți să îl transmiteți celor care cred în puterea artei, a educației și a inițiativei personale? Deși la prima vedere par domenii diferite, pentru mine reprezintă limbaje prin care pot contribui la binele comun. În toate aceste roluri, a fost primordial să creez contexte relevante, să inspir și să las în urmă ceva util și durabil.

Mesajul meu pentru cititori este să nu subestimeze niciodată forța unei pasiuni cultivate cu seriozitate. Orice proiect statornic cere muncă, răbdare, studiu și curaj, însă rezultatele pot depăși adesea ceea ce ne-am imaginat la început. Cred cu tărie că România are resurse extraordinare de talent, creativitate și profunzime umană, iar datoria noastră este să le susținem, să le promovăm și să le oferim cadrul în care să înflorească. Arta, educația și spiritul antreprenorial nu sunt lumi separate, ci energii care, împreună, pot schimba destine și pot construi comunități mai puternice.

D.B. Am vorbit despre proiecte culturale remarcabile, dar am dori să încheiem într-o notă mai personală, pentru că aveți un băiat de 18 ani extrem de talentat. Cum se vede lumea prin ochii lui și ce gând personal, de mamă, ați vrea să îi lăsați scris aici, ca o ancoră pentru viitorul lui?

Fabian tocmai și-a sărbătorit majoratul și a terminat liceul cu media 10, fiind șef de promoție la clasa de științele naturii din cadrul Complexului Educațional Laude-Reut. Este pasionat de biomedicină și se pregătește intens să studieze acest domeniu în străinătate. A publicat deja o lucrare despre rolul celulelor stem în identificarea de tratamente inovatoare și a participat la evenimente științifice dedicate medicinei regenerative.

Este, de asemenea, o fire creativă, cu o mare afinitate pentru limbile străine, dar și pentru artă. Studiază engleză, germană, coreeană și ebraică, cântă la pian, scrie poezii, dar și proză, iar teatrul s-a numărat printre activitățile sale permanente timp de aproape 10 ani.

Mă rog mereu ca Bunul Dumnezeu să-i călăuzească pașii în viață și să-l ajute să folosească toate aceste haruri pentru a transforma lumea în care trăim într-un loc mai bun!

Vă mulțumim pentru acest interviu care lasă în urmă nu doar proiecte remarcabile, ci și o poveste de viață. Vă dorim ca paginile viitoare ale activității dumneavoastră să fie la fel de pline de inspirație, iar fiului dumneavoastră să îi aducă împlinirea tuturor proiectelor curajoase pe care le începe acum, la 18 ani. Mult succes!

Recunoaștere afectivă

Crina DECUSARĂ BOCȘAN

Muzeul Național al Literaturii Române s-a dovedit a fi joi 11 iunie gazdă primitoare a unui eveniment inedit, audierea în avanpremieră a spectacolului radiofonic **LUNA SÂNGERIE ȘI VOCEA CARE AȘTEAPTĂ** de Oana Maria Cajal.

Titlul invită către descifrarea unei crime din repertoriul Agathe Christie, însă este o capcană. Scenariul, așa cum a fost conceput, implică ascultătorul în călătoria spirituală a unei prietenii bazate pe iubire, apreciere și admirație reciproce dintre autoarea Oana Maria Cajal și actrița Simona Bondoc. Decorul imaginar este al satelitelui Terrei în momentul de criză, luna sângerie, când răvășește nu doar fenomene ce depășesc înțelegerea, ci și simțurile noastre. Este momentul cheie în care cele două personaje, Simona Bondoc și Oana Maria Cajal, fidele unei

vechi prietenii, profund marcate spiritual, la distanță de zeci de mii de kilometri au aceeași trăire. Luna răscolitoare dă semnalul că a sosit momentul în care Oana Maria Cajal trebuie să-și țină promisiunea făcută cândva și nu mai suferă amânare. Vocea actriței Simona Bondoc, mereu prezentă în deceniile trecute în emisiunile Teatru la microfon sau Teatru Radiofonic așteaptă să fie cunoscută pentru totdeauna în patrimoniu. Se simte o tensiune încrâncenată în monologul celebrei actrițe și se transmite nerăbdarea comună de a-și reaminti vibrația scenelor în care doamna Simona Bondoc a avut parteneri pe Radu Beligan, Ion Caramitru, Ștefan Mihăilescu Brăila, Gheorghe Dinică, Ștefan Iordache, Adrian Pinte și mulți alții din generația de aur a scenei românești. Așa cum pelicula cinematografică redă publicului filme din Arhiva Cinematografică, emisiunea Teatrul

Național Radiofonic deține o arhivă bogată folosită de această dată cu succes. Scenariul „Luna sângerie” și vocea care așteaptă este atipic, și finalul este atipic transpunând ascultătorul în procesul de realizare a emisiunii radiofonice: se aud vocile autoarei Oana Maria Cajal, a regizorului Gabriel Pinte și a producătoarei Domnița Țundrea. În acest fel se estompează nostalgia disipată admirativ deopotrivă de către actrița Simona Bondoc (unicul personaj, în monolog) și scriitoarea Oana Maria Cajal, prietenie ce a realizat un scenariu radiofonic prețios.

Urmare din numărul trecut

Numai El este "atoateștiitorul și atoatefăcătorul". Cunoaște rostul omului și atâtor vietăți de pe pământ, deoarece nimeni altul nu știe de ce trăiesc și de ce pier. ... Numai Dumnezeu știe ce este dincolo de noi...numai Dumnezeu știe când și de unde a venit acest Univers și când sau cum se va isprăvi-dacă se va isprăvi vreodată". Concluzia la care ajungea savantul medic român era următoarea: "oricât am fi de învățați, rămânem tot numai oameni și că nu trebuie să confundăm "omenescul" nostru, cu "naturalul" lui Dumnezeu. „Omenesc este numai ce facem noi fără ajutorul Naturii, dar ceea ce realizăm noi în felul acesta este așa de puțin și de imperfect sau nimic! În schimb, tot ce face Natura, adică opera dumnezeirii, cu sau fără concursul sau voia noastră, și în mod curent sau excepțional, este „supralumesc” și acestui „supraomenesc” repet să îi zic eu "natural", iar nu "supranatural". Omul de știință este cel dintâi care nu poate să conteste existența lui Dumnezeu Creatorul tuturor lucrurilor și ființelor. Și aceasta pentru că omul de știință cercetează opera lui Dumnezeu încercând să o înțeleagă și să-i descopere calitățile spre a le pune tot mai mult umanității, adică pentru a ajuta la desăvârșirea operei Creatorului. Dar, așa cum am precizat mai înainte, omul de știință nu este Creatorul lucrurilor. De exemplu, el cercetează și descoperă efectele electricității. Dar, ce știe el despre electricitate în afară de faptul că este o forță? „Omului îi este mai ușor să gândească în mod complicat, decât simplu”, spunea părintele profesor Dumitru Stăniloae. Simplu, însemnând esențial. De exemplu: omul de știință poate să spună foarte multe despre o ciupercă sau cireasă și poate să obțină foarte multe variante din acestea. Dar, oare cine poate să creeze o cireasă sau o ciupercă? Omul poate să scoată pui în clocitori foarte moderne, sofisticate. Dar poate el să facă oul care să producă pui? Sau: omul ară pământul, seamănă, părăsește, etc, dar bobul pus în pământ-chiar dacă tratat în laborator, îmbunătățit, etc-este împrumutat de la natură. Toate aceste fenomene naturale sunt opera Creatorului, a lui Dumnezeu. Autenticul om de știință știe perfect lucrul acesta. De aceea se apleacă cu adevărată religiozitate asupra studiului său, sacrificând timpul și energia personale, dedicându-se cu totul cercetării lucrării dumnezeiești din natură și din lume. Dacă descoperă ceva este fericit și se închină în fața minunii descoperirii sale. Dacă nu ajunge la vreo descoperire sau decodificare a mesajelor imprimate în natură, este convins că vor veni alte generații după el care vor reuși lucrul acesta. Cât este îngăduit omului să descopere? Nimeni nu poate ști lucrul acesta. Toate fenomenele naturii descoperite de știință, toate legile naturale descifrate de știință, toate existau decât lumea. Știința a lămurit multe dintre "tainele" naturii, dar sunt și mai multe de lămurit. Or, tot ce se petrece dincolo de

Aspectul religios al științei și raționalitatea credinței

Preot prof. univ. dr. Ioan STANCU

Teologia ca și știința în general au constituit fundamentul cunoașterii umane din toate timpurile. Pe parcursul studiului religios următor vor fi prezentate, cu amănuntele necesare înțelegerii sensurilor, contribuțiile diferiților teologi și oameni de știință în reliefaarea aspectului religios al științei și bazele logicii, ale raționalității asupra credinței.

puterea sau priceperea omului de a cunoaște, există și nu trebuie tăgăduit lucrul acesta. Cât la sută din tainele naturii au fost scoase la vedere de oamenii de știință? Care este procentul celor care sunt taine pentru oamenii de știință? Cine deține cheia tuturor acestor "enigme"? Cine este dincolo de cunoașterea științifică? Savantul știe cine este și-i recunoaște acestuia întâietatea Creatorului. Ideea călăuzitoare a gândirii savantului român este următoarea: Omul nu este stăpânul naturii, ci un beneficiar și un părtaș al ei. Relativa stăpânire a naturii nu se datorează superiorității lui, ci Harul lui revărsat asupra oamenilor-pentru unii mai mult, pentru alții mai - de Creator. Omul de știință - tot om la urma urmei-a greșit atunci când a crezut că el stăpânește Natura și L-a situat pe Dumnezeu în supranatural, L-a căutat acolo și nu L-a văzut. Pretenția aceasta a omului cere însă un mare corectiv: faptul de a stăpâni ceva ce nu înseamnă că l-ai creat.

Prof. dr Nicolae Paulescu (medic fiziolog și chimist)

Cred că nimeni nu ar putea mai bine să "explice științific" existența Creatorului vieții decât un fiziolog, fiziologia fiind definită ca "Știința care tratează funcțiile organice prin care se manifestă viața și care asigură menținerea vieții individuale". Format la Paris, la școala de medicină a Profesor Lancereaux, Doctor Paulescu avea să facă următoarea mărturisire: "Trebuie să mărturisesc-deși-mi crapă obrazul de rușine-că la 18 ani, când am ieșit din liceu, am fost și eu ateu și materialist, căci auzisem pe un profesor de filosofie spunând de pe catedră că Dumnezeu nu există, că sufletul e un moft și că Natura e mama tuturor ființelor și lucrurilor din Univers". Profesor doctor Trifu, biograful său, face afirmația că doctor Paulescu L-a descoperit pe Dumnezeu la microscop. Afirmație șocantă. Ce a văzut ateul studios în microscopul său de s-a produs în el o asemenea schimbare radicală? Studiind modul cum ia naștere și se dezvoltă ființele viețuitoare, doctor Paulescu ajunge la recunoașterea existenței lui Dumnezeu, a Creatorului desăvârșit. Iată ce spune el în sensul acesta: "Chiar de la început, rămânem înmărmuriți în fața frumuseții fenomenelor de creațiune. Ce lucru mai impresionant și mai măreț, ce minune mai mare, decât să asisti la microscop, și să vezi din prima zi, cum se formează, cum se dezvoltă și cum crește o ființă viețuitoare, un pui dintr-un om semn! Dintr-o singură celulă, în urma unor fenomene de o frumusețe rară, care, ele singure constituie o știință întreagă-embriologia, la un moment dat, se formează două celule: fiecare din acestea se divide în alte două și așa mai departe, până se formează mii și milioane de celule, care se aranjează toate cu regularitate și cu o precizie admirabilă, după un plan care e același pentru fiecare specie de animale, de când există ele". Urmează întrebarea pe care și-o pune autenticul savant cu uimire și

umilință: Cine conduce dezvoltarea și evoluția acestor organisme în mod atât de minunat, devreme ce nici mama, nici copilul nu-și dau seama de ceea ce se petrece cu ei și în ei? Cine face ca ovulul invizibil să se înmulțească și miliardele de celule să se aranjeze întotdeauna în aceeași ordine, constituim cea mai minunată construcție pe care niciun arhitect din lume nu e capabil să o facă? Care? Puțini mai sunt cei dintre oamenii de știință care să susțină apariția omului dintr-o generație spontană, urmare a hazardului. Este admis că tot ce are viață în lume reprezintă efectul unei cauze inteligente, unui agent care a vrut să facă ceva într-un anumit scop și a dispus de toate mijloacele pentru realizarea voii sale. Acest agent care execută organizația atât de minunată și evoluția fiecărei ființe viețuitoare, care patronează actele vitale, adică ceea ce noi numim "viață", acest agent care la un moment dat dispare din corp și atunci corpul se transformă sau rămâne o simplă materie brută care se descompune în mineralele din care a fost făcut și care atunci sunt supuse distrugerii, acest agent care nu a primit niciun nume din partea oamenilor de știință, a fost recunoscut de omenire prin intuiție și a fost numit *suflet*. Sufletul este ceva imaterial care nu cade sub simțuri. Oamenii de știință au descoperit existența anti-materiei, care are exact anti-calitățile materiei și atunci au recunoscut existența sufletului și implicit a Creatorului acestuia. Doctor Nicolae Paulescu dorea să-i înțeleagă pe tinerii lui studenți și pe oamenii care negau existența lui Dumnezeu că există forme de energie care nu pot fi constatate direct de noi prin simțuri. Dar, aceasta nu înseamnă că aceste forme de energie nu există. Nu înseamnă că sufletul nu există numai pentru faptul că noi nu-l putem constata prin simțurile noastre. Existența sufletului se constată prin manifestările lui, prin efectele produse de el. Și mai departe, existența sufletului atestă existența lui Dumnezeu. Între știință și credință, spune Doctor Nicolae Paulescu, există un raport de armonie pentru că ambele conduc la aceleași adevăruri eterne. Urmărind același scop, amândouă trebuie să se coordoneze și să se ajute reciproc. Instinctele sunt de origine divină, susținea doctor Paulescu. Viciile nu sunt altceva decât "instincte pervertite". Instinctele de nutriție, de apărare, etc, sunt acte de frumusețe ce ating sublimul, căci se realizează fără o învățătură prealabilă, în mod nerațional și cu o precizie admirabilă, în vederea unui scop pe care ființa viețuitoare nu-l cunoaște, nu-l raționează, scopul nefiind conceput de ființa viitoare, ci de Creatorul ei. Aceste instincte pot fi pervertite și atunci devin vicii, iar acestea distrug ființa. Instinctele sociale-de familie și de etnie-sunt tot divine, ca și cele individuale despre care am amintit mai înainte.

Va urma

Panait Istrati, urmărit de Politia politică interbelică

Aspecte privind dosarul de la Siguranța al scriitorului brăilean (1884–1935)

Horățiu MÂNDĂȘESCU

Fără îndoială, scriitorul Panait Istrati a fost una dintre cele mai spectaculoase și controversate personalități ale epocii interbelice, care, adesea, a suscitât atenția și interesul opiniei publice din țară și din străinătate.

În tinerețe, înainte de a deveni celebru (după publicarea în 1923, în Franța, a volumului Chira Chiralina), Panait Istrati a cochetat cu mișcarea socialistă și muncitorească, mai întâi în orașul natal, Brăila, apoi în toată România, iar ulterior afirmându-se și pe scena politică internațională ca susținător și militant al Kominternului.

Acest comportament nu putea fi trecut cu vederea de către Siguranța Statului – poliția politică a perioadei interbelice –, cu atât mai mult cu cât comuniștii acționau energic împotriva capitalismului și, mai ales, pentru dezmembrarea României Mari (abia unificată la 1 decembrie 1918). În acest context istoric, Partidul Comunist din România a fost scos în ilegalitate (prin Legea Mârzescu din 1924), iar activiștii și adepții ideologiei marxist-leniniste au fost luați în supraveghere și urmărire de către Siguranța Statului.

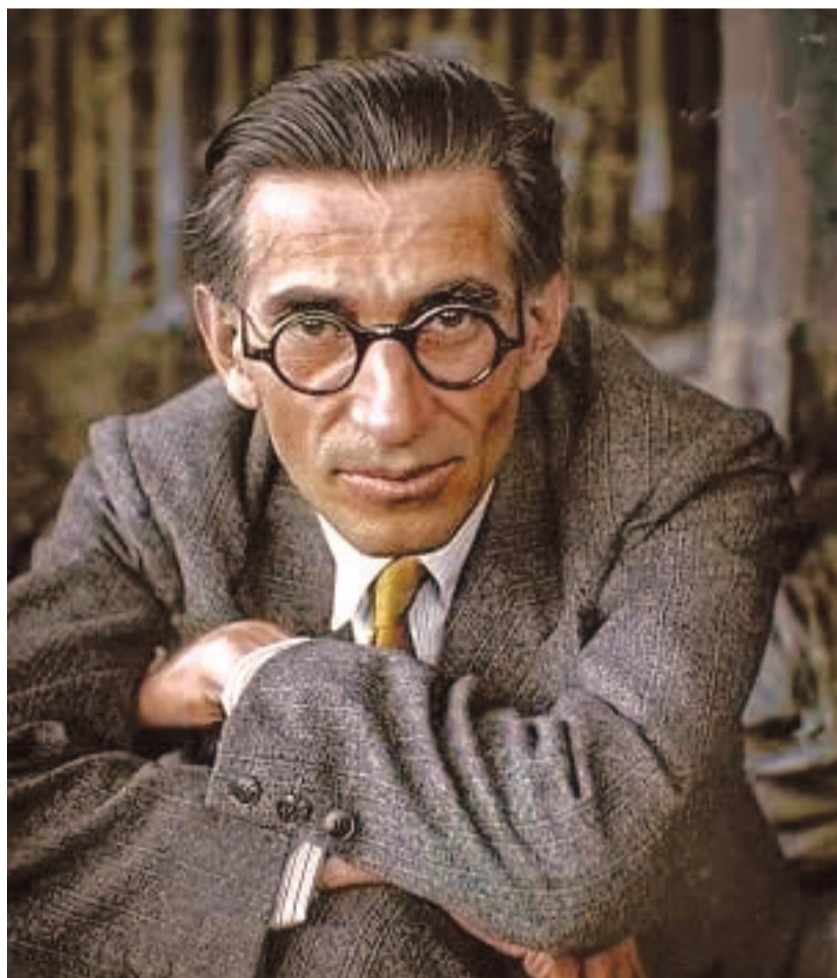
Sub lupa Siguranței Statului

Astfel, din 1924, lui Panait Istrati i s-a deschis dosarul de urmărire/supraveghere nr. 2751, prin care scriitorul brăilean era atent și îndeaproape supravegheat pe întreg teritoriul țării de către lucrătorii poliției politice interbelice. Panait Istrati a fost luat în „vizorul” Siguranței după revenirea în țară (ca urmare a succesului fulminant cu Chira Chiralina), pe motiv că avea relații profesionale și de prietenie apropiate cu comuniștii români și cu personalități ale lumii culturale cu care se întâlnea. El prezenta, în viziunea autorităților, un real pericol pentru ordinea publică burgheză, măcinată de frecvente mișcări muncitorești, greve și acțiuni politice antistatale și anticapitaliste.

Urmărirea informativ-operativă a lui Panait Istrati a vizat, printre altele, participarea acestuia, alături de alte personalități culturale (Mihail Sadoveanu, George Topârceanu, Ionel Teodoreanu ș.a.), la Festivalul Literar de la Iași, destinat strănerii de fonduri pentru construirea statuii lui Mihai Eminescu, fiind serios atenționat asupra relațiilor sale cu comuniștii. Un alt subiect al dosarului de la Siguranța al scriitorului privește broșura Au pays du dernier des Hohenzollern, editată în 1924 la Paris, cu o prefață scrisă de Panait Istrati, în care acesta critica aspru regimul politic din România și conduita dictatorială a autorităților. De aceea, Siguranța a ordonat

unităților teritoriale din subordine interceptarea broșurii și împiedicarea introducerii acesteia în țară, dispunând măsuri severe pentru a opri răspândirea ei.

În 1927, cu ocazia împlinirii a zece ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie (de la 7 noiembrie 1917), Panait Istrati a fost invitat oficial în URSS, la ceremoniile festive grandioase, prilej de propagandă și proslăvire a

„mărețelor realizări” bolșevice. După un periplu de aproape doi ani (1927–1929) prin întreaga Uniune Sovietică, inclusiv prin lagărele politice, Panait Istrati s-a convins pe proprie experiență de realitățile sovietice, de „idolatria și teroarea roșie” impusă de autoritățile de la Moscova, fiind profund dezamăgit de cele aflate și văzute acolo. La întoarcere, a publicat, în februarie 1929, la Editura Rieder din Paris, capodopera sa Vers l'autre flamme (Spovedanie pentru învinși), o critică dură la adresa regimului politic bolșevic, demascând pentru prima dată în istorie ororile comunismului și prăpastia uriașă dintre pretențiile propagandistice și realitățile existente la fața locului.

Această nouă atitudine și convingere a lui Panait Istrati, întemeiată pe propria-i experiență, i-a adus

noi dușmani, de această dată din rândul foștilor săi tovarăși, în frunte cu scriitorul socialist francez Henri Barbusse, care, în 1930, l-a etichetat drept „trădător” și „haiduc al Siguranței”, în sensul de informator, colaborator, provocator sau slujitor al acesteia.

De asemenea, în dosarul de la Siguranța menționat există și mai multe materiale privitoare la investigația jurnalistică efectuată de Panait Istrati în toamna anului 1929 în legătură cu represiunea autorităților asupra minerilor greviști din Valea Jiului. Este vorba despre evenimentele sângeroase derulate în perioada 4–6 august 1929, soldate cu numeroși morți și răniți din rândul manifestaților. Revenit în țară, Panait Istrati s-a deplasat la Lupeni și în alte „zone fierbinți”, discutând cu vădulele celor împușcați, cu răniții din spitale, cu apărătorul muncitorilor (avocatul Lucrețiu Pătrășcanu) și cu alții cu privire la cele întâmplate. La finalizarea anchetei, Panait Istrati a publicat în presa vremii un amplu serial de 9 articole despre aceste evenimente, concluzionând că vinovăția aparținea în totalitate puterii politice țărăniște, care, depășită de situație, a chemat armata și jandarmeria, ordonând să se tragă asupra orțaților. El a arătat că, în realitate, numărul victimelor a fost mult mai mare decât cifrele oficiale comunicate de autorități. Toate aceste aspecte se regăsesc în paginile dosarului respectiv.

Supravegherea lui Panait Istrati a continuat și după schimbarea radicală a atitudinii și poziției sale politice de după 1930, ce-i drept, cu o intensitate mai redusă, Siguranța închizându-i dosarul abia după decesul său din aprilie 1935.

Urmărit sau agent?

Din analiza dosarului de la Siguranța al lui Panait Istrati, aflat în Arhivele Naționale, pe care l-am studiat recent în detaliu, rezultă fără putință de tăgadă că scriitorul brăilean a fost un „client” al poliției politice interbelice – adică un urmărit și supravegheat informativ –, și nicidecum un „agent”, informator, colaborator sau slujitor al Siguranței, așa cu a fost pe nedrept acuzat, din varii motive, de unii contemporani ai săi și nu numai, chiar și în zilele noastre.

Această teză am susținut-o public, fără echivoc, și într-un articol apărut în numărul din august 2016 al revistei Independența Română – Independența prin Cultură, făcând totodată o pledoarie pentru adevărul istoric, care trebuie căutat, stabilit și spus răspicat și asumat, oricât de crud și incomod ar fi.

Rebelul Nasty

împlinește 80 de ani

Radu LEVĂRDĂ

Pe 19 iulie ILIE NĂSTASE împlinește 80 de ani. O viață dedicată marii sale iubiri, tenisul, presărată cu succese remarcabile, asupra cărora ne vom referi în următoarele rânduri.

Locuind în apropierea complexului BNR s-a simțit atras de sportul alb, urmărind cele mai importante meciuri dintr-un...copac.. Ca orice copil a jucat în paralel fotbal, în cazul lui, la Clubul Central al Armatei, Steaua de astăzi, sub îndrumarea antrenorului Romeo Cantană, de unde avea să fie deturnat de tehnicianul Constantin Chivaru, care l-a momit cu o rachetă de lemn adusă din Anglia. Ulterior, devine campion la copii, la vârsta de 13 ani, de juniori, la 15 și de seniori, la 18. Talentul său îl propulsează la lotul național, unde s-a apropiat de Ion Țiriac, de care avea să-l lege o prietenie de o viață.

Urmează o carieră deosebită pentru acele vremuri, până la vârsta de 39 de ani. Cu 1140 de victorii la simplu, prima, la turneul de la Cannes din 1967, 512 la dublu, 109 titluri ATP, 18 ani în echipa de Cupa Davis a României, cu 22 de victorii din 55 de partide, cu patru succese finale în Turneul Campionilor al celor mai buni opt jucători din lume, 1971, 72, 73, 75,

întâiul lider mondial, din 1972, timp de 40 de săptămâni, numărul 1 în sportul românesc al anilor 1969, 72, 73, 74, 11 ani, președinte al Federației de Tenis, între 1999 și 2008. Cel mai bun an a fost 1973, pe parcursul căruia a jucat 19 finale ATP, cu vârful de lance la Grand Slamul de la Roland Garros, 6-3, 6-3,

6-0 în finala cu iugoslavul Nikola Pilici. Acesta venea după primul său succes la cel mai important turneu al anului, 1972, US Open, 3-6, 6-3, 6-7, 6-4, 6-3 cu americanul Artur Ashe, favoritul publicului. A mai ajuns de trei ori în ultimul act al unor turnee de Grand Slam, pe care le-a pierdut, în fața cehului Jan Kodes, la Roland Garros, 1971, americanului Stan Smith, 1972 și suedezului Bjorn Borg, 1976, ambele la Wimbledon. Mai are trei titluri la dublu, cu John Cooper, la Roland Garros, 1970, Charles Passarell, la Wimbledon, 1973, Jimmy Connors, la US Open, 1974 și două la dublu mixt, cu Rosemarie Casals și Joan Cowley, la Wimbledon. Prima l-a denumit Nasty

(Răutăciosul) pentru agresivitatea din teren și șicanele pe care le făcea arbitrilor și adversarilor.

Ar fi fost prea frumos!

Memorabile rămân pentru mulți din generația noastră cele trei finale de Cupa Davis pierdute de echipa României împotriva SUA, remarcabil prezentate de regretatul nostru coleg Ioan Chirilă în cartea sugestiv intitulată "Ar fi fost prea frumos". A fost 0-5 la Cleveland, în 1969, același scor la Charlotte, peste doi ani și 2-3 la București, în 1972, la arena din Parcul cu platani, pe care mulți specialiști au susținut că o puteam câștiga, dacă Ilie Năstase îl învingea în meciul decisiv pe Stan Smith. Deși mai tânăr decât puternicul său adversar, jucătorul nostru a motivat ulterior că s-a simțit obosit după seria de turnee anterioare la care participase. Ar fi fost într-adevăr, prea frumos să întrecem cea mai bună echipă de tenis a momentului.

Altfel, despre Ilie Năstase:

- a fost primul jucător în Top ten-ul mondial timp de șapte ani; are cel mai mare procent de victorii, 88% în Turneul Campionilor;
- este unul dintre cei cinci tenismani care a câștigat peste 100 de turnee ATP;
- este inclus în Hall of Fame în 1971, alături de Guillermo Villas și John Cooper;
- a devenit întâiul jucător profesionist de tenis care a semnat un contract de sponsorizare cu firma americană Nike;
- Cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, din martie 2009;
- primii dolari, 4000, i-a câștigat în 1970, la turneul de la Roma, cu care a cumpărat atenția familiei;
- a avut prima mașină, un Fiat 124 adusă de Ion Țiriac din Germania;
- este inclus într-un top mai puțin obișnuit al revistei The Tennis Space, alături de regina Elizabeth a II-a a Marii Britanie, președintele Bill Clinton și actorul Pierce Brosnan, interpretul lui James Bond. Regizorul Tudor Giurgiu i-a dedicat filmul Nasty în 1973;
- până la 38 de ani n-a pus alcool în gură;
- are trei copii și doi adoptați, cu cinci soții;
- a fost arestat de două ori pentru conducere sub influența alcoolului și trecerea pe culoarea roșie a semaforului cu scuterul, în urmă cu câțiva ani;

- își spăla șosetele și banda înaintea unor meciuri importante; se încălța înainte de a-și pune șortul și tricoul;
- îi plăcea să facă tot felul de glume neconvenționale și farse pe terenul de tenis, enervându-și adversarul și arbitrul pentru care avea să fie penalizat, amendat, suspendat, descalificat;
- s-a certat cu arbitrul Jeremy Shales la Wimbledon în 1977, căruia i-a zis să i se adreseze cu domnul Năstase;
- a aruncat cu racheta după un adversar;
- a folosit o rachetă cu corzi, cu efectemai puternice, într-un meci cu Guillermo Villas;
- a adus o pisică neagră în meciul cu Adriano Panatta știind că e superstițios;
- a cerut o umbrelă din tribună când începuse să plouă;
- i-a făcut multe farse lui Țiriac;

Aprecieri:

- Rafael Nadal l-a numit un geniu al tenisului.
- era singurul care chiar juca, în timp ce alții munceau;
- un rebel răsărit dintr-o țară mică;
- nu se mai fabrică doi jucători ca Ilie Năstase și Ion Țiriac;
- spunea adevărul, nu cu cele mai frumoase cuvinte;
- considera că e mai apreciat în Franța decât în România, țară din care n-ar fi plecat niciodată, cum mărturisea.

Numărul de urgență dedicat victimelor violenței domestice **0800 500 333**, disponibil non-stop și gratuit.

Ordinul de protecție: scutul legal al victimelor violenței domestice din România (IV)

Avocat Mariana Daniela BĂDESCU, editor senior

Scutul Judiciar: Ordinul de Protecție în Fața Instanței de Judecată

În numărul anterior al revistei noastre, am analizat în detaliu mecanismul de urgență reprezentat de ordinul de protecție provizoriu, acel instrument critic prin care organele de poliție intervin la fața locului pentru a stopa agresiunile iminente și pentru a asigura o siguranță imediată, de moment, a celor aflați în pericol.

Continuând această analiză structurală a apărării victimelor violenței domestice, în acest număr ne vom concentra atenția asupra etapei următoare, mult mai ample și cu un impact profund pe termen lung: ordinul de protecție emis în fața instanței de judecată. Dacă intervenția poliției reprezintă primul scut în fața unei crize acute, analiza detaliată a procedurilor judiciare din fața magistraților ne va arăta cum litera legii se transformă într-o barieră juridică stabilă, menită să ofere o protecție reală, extinsă și fundamentată pe argumente de drept solide.

Ordinul de protecție a devenit un mecanism civil esențial și de urgență maximă în combaterea violenței domestice, consolidat prin modificări legislative recente, precum Legea nr. 26/2024 și noile măsuri de monitorizare. Procedura permite emiterea ordinului în regim de urgență și prelungirea automată a măsurilor provizorii, punând accent pe probe imediate și protecția efectivă a victimei.

Dacă primele etape ale intervenției în cazurile de violență domestică aparțin poliției prin ordinul provizoriu, adevărata bătălie juridică pentru siguranță pe termen lung se dă în fața magistraților. Ordinul de protecție emis de instanță reprezintă pilonul central al apărării dreptului la viață și demnitate. Dincolo de litera rece a legii, această procedură ascunde o dinamică psihologică și judiciară complexă, unde detaliile fac diferența între un refuz formal și o salvare reală.

Conform articolului 38 (1) din Legea nr. 217/2003, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri - obligații sau interdicții: *evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; *reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor, în locuința familiei; *limitarea dreptului de folosință al agresorului numai asupra unei părți a locuinței comune atunci când aceasta poate fi astfel partajată încât agresorul să nu vină în contact cu victima; *cazarea/plasarea victimei, cu acordul acesteia, și, după caz, a copiilor, într-un centru de asistență dintre cele prevăzute la art. 19; *obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de membrii familiei acesteia, astfel cum sunt definiți potrivit prevederilor art. 5, ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; *interdicția pentru agresor de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care persoana protejată le frecventează ori le vizitează periodic; *obligarea agresorului de a purta permanent un dispozitiv electronic de supraveghere; *interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; *obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute; *încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora; *interdicția pentru agresor de a încasa alocația de stat pentru copii și încuviințarea încasării acesteia de către părintele/persoana căruia/căreia i s-a încredințat copilul spre creștere și educare sau la care s-a stabilit reședința

acestui. Interdicția se comunică, de îndată, agenției județene pentru plăți și inspecție socială sau a municipiului București, după caz. Alocația este încasată de părintele/persoana beneficiar/beneficiară al/a măsurii de protecție pe durata valabilității ordinului de protecție și atât timp cât i-a fost încredințat copilul sau în situația în care copilul are stabilită reședința la acesta/aceasta.

Atunci când s-a dispus obligarea agresorului de a păstra o distanță minimă față de victimă și, după caz, membrii familiei acesteia, persoanele protejate își exprimă acordul de a purta un dispozitiv electronic de supraveghere care să permită verificarea respectării obligației agresorului. Prin aceeași hotărâre, instanța poate dispune și suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială.

Pe lângă oricare dintre măsurile dispuse potrivit alin. (1), instanța poate dispune și obligarea agresorului să urmeze consiliere psihologică, psihoterapie și poate recomanda internarea voluntară sau, după caz, poate solicita internarea nevoluntară, în condițiile Legii sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, republicată. În cazul în care agresorul este consumator de substanțe psihoactive, instanța poate dispune, cu acordul acestuia, integrarea acestuia într-un program de asistență a persoanelor consumatoare de droguri, conform art. 22 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Instanța mai poate dispune luarea unei măsuri de control al respectării ordinului de protecție și pentru prevenirea încălcării acestuia, precum: *obligarea agresorului de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță potrivit împrejurărilor, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție; *obligarea agresorului de a da informații organului de poliție cu privire la noua locuință, în cazul în care prin ordin s-a dispus evacuarea lui din locuința familiei; *verificări periodice și/sau spontane privind locul în care se află agresorul. Încălcarea oricăreia dintre măsurile dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune, conform art. 47 alin. (1).

Cererea se judecă de urgență, în camera de consiliu, participarea procurorului fiind obligatorie. Durata măsurilor dispuse de judecător poate ajunge

acum până la un maximum de 12 luni, o evoluție legislativă salutară față de termenele mult mai scurte din trecut.

Opinia avocatului: Realitatea din teren

Din practica instanțelor, pot afirma cu certitudine că dosarele de ordin de protecție sunt printre cele mai încărcate emoțional și mai dificil de gestionat. Principala capcană în care cad victimele, dar uneori și avocații mai puțin experimentați, este legată de administrarea probatoriului sub presiunea timpului. Legea spune că judecata se face de urgență, ceea ce înseamnă că nu există timp pentru expertize complexe sau amânări repetate. Probele trebuie să fie imediate, concrete și zdrobitoare.

Mesajele de amenințare pe rețelele de socializare, înregistrările audio, certificatele medico-legale și martorii asistenți (adesea vecini sau rude care au auzit scandalul) reprezintă scheletul pe care se construiește succesul unui astfel de dosar. O mare provocare o reprezintă combaterea „sindromului retractării”, un fenomen des întâlnit în care victima, copleșită de frică sau de presiunile financiare și sociale exercitate de familia agresorului, tinde să își îndulcească declarațiile în fața judecătorului. Rolul avocatului în aceste momente trece dincolo de cel al unui simplu tehnician al dreptului; el devine un pilon de sprijin moral care trebuie să asigure victima că sistemul judiciar o poate proteja dacă rămâne fermă.

De asemenea, o atenție deosebită trebuie acordată redactării solicitărilor de măsuri complementare. Adesea ne concentrăm pe evacuarea agresorului, dar ometem să cerem obligarea acestuia la consiliere psihologică sau limitarea drepturilor părintești dacă minorii au fost martori la violențe. Un ordin de protecție eficient nu doar că îndepărtează agresorul fizic, ci începe procesul de deconstruire a comportamentului abuziv. În concluzie, ordinul de protecție emis de instanță este o armă juridică formidabilă, dar eficiența ei depinde în totalitate de rigoarea cu care este pregătit dosarul și de rapiditatea reacției. Într-o sală de judecată unde secunde și nuanțele pot schimba destine, textul de lege devine viu doar prin curajul victimei și măiestria apărătorului său.

- va urma -

Baroul București
0721 867 155
avocatdanielabadescu@gmail.com

Cronica Timpului

Redacția

Director onorific

Doru Dinu GLĂVAN

Director

Nicolae VASILE

Redactor-șef onorific

Rodica SUBȚIRELU

Redactor-șef

Marian DUMITRU

Consultanță juridică **Avocat Mariana Daniela BĂDESCU**

Responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului publicat aparține autorului

Revista editată de **Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România**

Redactor-șef adjunct

Daniela BĂDESCU

Teodora MARIN

Secretar general de redacție

Ortansa MIHĂLCEANU

Consilier editorial

Maria DOHOTARU

Art director

Mihai APOLOZAN

Corectură

Ioan GANEA - CHRISTU

Adresă **Bd. General Gheorghe Magheru nr. 28-30, et. 1, Sector 1, București**

Contact

Tel: 021 317 9225

Fax: 021 313 0672

cronicatimpului2015@gmail.com

uzpr/cronica-timpului

facebook.com/uzp.org.ro

Cont la Banca Comercială Română

(pentru revista „Cronica Timpului”)

RO04 RNCB 0072 0497 0059 0007

ISSN: 2393-1361

Tipărit la **Tipografia MAGIC PRINT**

Motto-cugetare-aforism:
„Visele se împlinesc când ești treaz, crezi și nu faci umbră pământului degeaba”

Cover

Nimic fără Dumnezeu!
Așa cred, gândesc
și voi scrie mereu!

ȘASE NUME NOROCOASE DE NOTA ZECE

Vergil COJOCARU - COVER

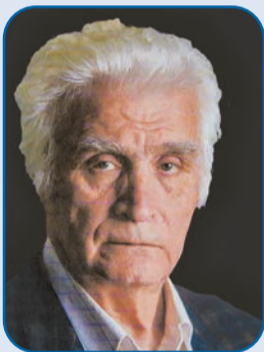
editor senior pictor, membru UAPR, UZPR, Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

Artiștii plastici care pictează **FLORI** sunt dăruți de Dumnezeu cu harul de a păstra în suflet bucuria și mândria creației.

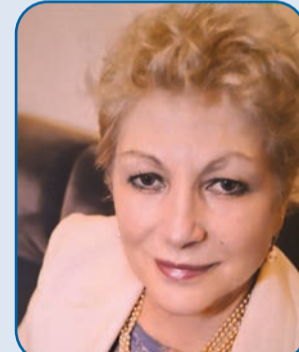
Datorită cererii mari din partea artiștilor plastici de a apărea în publicația „Cronica Timpului” (Cap. IV, la rubrica „Șase nume norocoase de nota zece”), subsemnatul, Vergil Cojocaru-Cover - artist plastic și cronicar al evenimentelor cultural-artistice în plină desfășurare -, am recurs la tragerea la sorți. Aceasta va desemna cele șase nume norocoase

pentru tematicile ce vor urma (flori, portrete, icoane, peisaje). Aceștia vor fi prezenți în fiecare număr al revistei, pe coperta IV. Opera are o ancoră cromatică și compozițională, oferind un desen realizat în fața firescului. În goana de a picta frumusețea ce ne înconjoară, florile sunt dovada că suntem stăpâni pe propriile noastre judecăți artistico-plastice.

Nevoiți să dea dovadă de un consum artistic intens, majoritatea artiștilor plastici încep să asocieze și să multiplice imaginea femeii cu cea a florilor. Ei fac acest lucru cu sentimentul că ne aflăm în fața unui lucru viu, pe care îl integrăm în artă, reușind astfel să trăim momentul.

Vergil Cojocaru Cover

Maria Dăbuleanu

Carmen Ionescu (Carion)

Flavius Micu

Manolache Neagu

Valeria Mocanu

